

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 566

Het Onschatbare Kleinood

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J. v. K.

1re Sorte Fabrique de DUBEC & SCHWARTZ
2e DUBEC ROSA DE S. ULTRA
3e DUBEC AROMATISE
4e DUBEC

J. VAN KERCCKHOE, AMSTERDAM

Médaille d'Or - BRUXELLES EN 1889 - Diplôme d'honneur
la Haye 1892 - 2e S. M. de l'Exposition Universelle
Amsterdam 1895

NIEUWE SERIE.

HET ONSCHATBARE KLEINOOD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec.**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

**De sigarettenkoker
van keizer Nero.**

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op een mooien, helderen, doch frisschen herfstavond bevond zich Lord Edward Lister, de Groote Onbekende, die onder den naam John Raffles reeds jaren lang, niet alleen Londen, maar de meeste groote steden van Europa en Amerika versted deed staan van zijn buitengewoon stoutmoedige streken, welke hem den naam van gentleman-inbreker hadden bezorgd, met zijn secretaris Charles Brand in zijn studeerkamer.

Het was er gezellig. De beide heeren waren een half uur geleden thuis gekomen van de Windsor club, waar zij, als naar gewoonte, hadden gesoupeerd en zaten nu voor den haard, waarin een vroolijk, knappend houtvuurtje brandde, de brieven in te zien, welke door de post met de laatste bestelling waren bezorgd.

Er scheen niet veel bij te zijn, dat den gentleman-inbreker interesseerde, want weldra greep deze weer naar het avondblad van de Westminster Guardian, het bekende groote Engelsche dagblad en verdiepte zich in de compres gedrukte kolommen.

Charles Brand had tusschen de brieven een Raffles 566

sportblad gevonden, hetwelk hij opensneed en waarin hij juist wilde beginnen te lezen, toen er gebeld werd.

De beide mannen, die in den loop der jaren vrienden waren geworden, iets dat met het oog op de werkzaamheden van Raffles, wel begrijpelijk was, keken gelijktijdig op en elk-ander aan, alsof zij zich verwonderden wie of wat of deze late bezoeker wel kon zijn.

Hun nieuwsgierigheid zou weldra worden bevredigd, want na een minuut kwam Gaston, de oude, vertrouwde kamerdienaar van den lord binnen met een visitekaartje op een zilveren blad, dat hij zijn meester aanbood.

„Deze heer wenscht u nog hedenavond te spreken”, meldde Gaston.

Raffles las het kaartje, waarop met groote letters stond:

THOMAS BARRING,
handelaar in antiquiteiten.

„Een eigenaardige tijd van den dag om za-

ken te doen", zei Raffles tot Brand, „wat zou de man willen?"

Daarop wendde hij zich tot den wachtenden kamerdienaar en beval:

„Laat mijnheer binnenkomen".

„Heel goed, mylord," zei Gaston, boog en verdween.

Eenige oogenblikken later trad de handelaar in oudheden, een man van zestigjarigen leeftijd, met een mager gezicht dat sterk aan een roofvogel deed denken, de studeerkamer binnen, boog en zei:

„Neem mij niet kwalijk, mylord, dat ik u nog zoo laat kom lastig vallen. Ik dacht u in de Windsor-club te zullen treffen, maar wachtte daar een half uur te vergeefs op u."

De Groote Onbekende was reeds verscheidene jaren lid van deze deftige club, waar men hem sedert eenigen tijd tot de post van vice-president had gekozen, een eereambt, dat slechts door de voornaamste pairs van Engeland werd vervuld.

Niemand vermoedde daar, dat de elegante gentleman, die zulke fijnbeschaafde manieren had en zulk een voornamen indruk maakte, en Lord Edward Lister, alias John Raffles een en dezelfde persoon waren.

„Gij kiest een eigenaardig uur uit," zei Raffles tot den antiquiteitenhandelaar, „om mij op te zoeken."

„Dat is zoo, mylord," antwoordde deze, „maar ik geloof, dat ik voor mijn late komst een geldig excuus heb.

„Toen ik in de Windsor club naar u vroeg, deelde men mij daar mede, dat u waarschijnlijk morgen op reis zoudt gaan en daar ik wist, dat gij een hartstochtelijk verzamelaar van zeldzame antiquiteiten zijt, meende ik er goed aan te doen, te trachten u nog heden avond te spreken te krijgen, teneinde u een zeldzaam kleinood, waarop het mij ten koste van veel opofferingen en een groot bedrag aan geld, gelukt is, de hand te leggen, te toonen en ten verkoop aan te bieden. Mocht het zijn, dat ik mij vergist had of dat u te weinig tijd zoudt hebben om mij nog heden avond te woord te staan, dan zou het kunnen gebeuren, dat ik voor het kleinood een ander liefhebber vond, iets waarover u dan misschien later spijt zoudt hebben."

Raffles had den man, die zeer beschaafd sprak en ook een gunstigen indruk zou hebben gemaakt, als zijn kleine roofvogelooien niet zoo erg dicht bij elkaar hadden gestaan, tot het einde toe aangehoord, zonder hem in de rede te vallen en zei nu:

„Ik wil dat kostbare kleinood, waarover gij spreekt dan wel eens zien, want uw veronderstelling, dat ik een verzamelaar ben van zeldzame antiquiteiten is juist."

De koopman knikte met het hoofd, terwijl een tevreden glimlach zijn reeds rimpelig vel in duizende plooitjes trok.

„Dat dacht ik wel, mylord," zei hij, „om die reden was ik dan ook zoo vrij, nog hedenavond bij u te komen om u gelegenheid te geven, in het bezit te komen van een prachtige gouden sigarettenkoker, uit den tijd van den beruchten Romeinschen keizer Nero."

Eén oogenblik was het Raffles en Brand alsof zij een flinken mep kregen vlak boven op hun neus. Zij knipperden beiden even met de oogen en keken elkaar met een veelbetekennenden blik aan.

De Lord wist niet, waarover hij zich meer moest verbazen, over de gewetenlooze brutaliteit van dezen handelaar in oudheden, die hem een sigarettenkoker van keizer Nero wilde verkoopen of over de naïeviteit van den man om te veronderstellen, dat hij werkelijk zoo dom zou zijn, om iets van diens bewering te gelooven.

Raffles dacht eenige oogenblikken na, of hij hem in zijn nekvel zou pakken en hem de trap afgooien, of wel dat hij, om hem te ontmaskeren, zou voorwenden, zaken met hem te willen doen.

Hij besloot tot het laatste en zei:

„Dat is zeer interessant, mag ik den sigarettenkoker eens zien?"

De antiquair haalde nu uit zijn zak een klein doosje te voorschijn, opende het voorzichtig en nam er een in vloeï gewikkeld voorwerp uit, dat hij uitpakte en aan Raffles gaf met een gelaat, dat straalde van bewondering.

Het was een gouden sigarettenkoker, waarop aan de voorzijde de naam „Nero" was aangebracht, gevormd door robijnen en smaragden.

Behalve dat de koker van goud was en de steenen, die den naam vormden, echt en van zeer goede kwaliteit waren, onderscheidde deze koker zich in niets van de in den handel zijnde sigarettenkokers. Het goud en de edelsteenen verleenen deze voorwerpen natuurlijk een zekere handelswaarde, maar van artistieke waarde is geen sprake.

Raffles opende het étui, bekeek het aan alle kanten van binnen en van buiten en zei toen met het nuchterste gezicht van de wereld:

„Jammer, mr. Barring, er ontbreekt alleen de naam van de firma, die het étui heeft gemaakt".

Zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, antwoordde de antiquair:

„Naar het werk te oordeelen is de koker afkomstig van den hofjuwelier van een Perzisch vorst. Het is echter ook mogelijk, dat het Egyptisch werk is en dat misschien Ramses,

de groote Egyptische koning, het aan keizer Nero ten geschenke heeft gegeven."

Raffles wist niet, of hij moest vloeken of lachen, terwijl Charles Brand met groote, verbaasde oogen zijn vriend en meester aanstaarde en waarschijnlijk dacht, dat de vreemde bezoeker plotseling krankzinnig was geworden.

Want het was immers reeds onmogelijk, dat een mensch met gezond verstand, aan een sigarettenkoker van keizer Nero kon gelooven. Maar nog grooter was de onzin, dat een koning Ramses, die verscheiden duizenden jaren vóór Nero had geleefd, dezen het étui ten geschenke zou hebben gegeven.

De Groote Onbekende echter, wiens gelaat onbewogen bleef, zoodat de antiquair, die hem met scherp blik opnam, niets van zijn gedachten kon raden, zei:

"De sigarettenkoker is inderdaad heel mooi, ik ben alleen bang, dat de prijs te hoog zal zijn."

"Maar mylord", antwoordde mr. Barring, "voor een dergelijke kostbaarheid kan toch geen prijs te hoog zijn."

"Bedenk eens, welk een hoogst interessant bewijsstuk voor de kunstgeschiedenis van het Romeinsche Rijk onder keizer Nero het bestaan van dezen sigarettenkoker is.

"Tot dusverre was nog door niemand, die de Romeinsche geschiedenis bestudeert, vermoed, dat men reeds onder de regeering van keizer Nero sigaretten rookte. Dit alles wordt echter bewezen door het bestaan van dit étui."

Daar de man dit alles met den grootsten ernst bleef beweren, scheen Raffles er inderdaad een oogenblik aan te gaan twijfelen, of hij te goeder trouw sprak, of dat hij hem wilens en wetens trachtte te bedriegen. Hij besloot hem op de proef te stellen.

"Luister eens, m'n waarde Mr. Barring," begon Raffles, "ik weet niet in hoeverre ge met de wereldgeschiedenis op de hoogte zijt, maar het wil mij voorkomen, te oordeelen naar uw welbespraaktheid en fatsoenlijk voorkomen, dat ge een goede opvoeding hebt genoten en dientengevolge ook goed onderwijs. Welnu, als dat zoo is, dan weet ge, althans dan moet ge weten, dat wat ge me nu verteld hebt, rabiante onzin is. Ten tijde van keizer Nero was de tabak onbekend en dus rookte men ook geen sigaretten. Die sigarettenkoker, die daar voor me ligt, is een product van onze hedendaagsche nijverheid en om de een of andere reden heeft men getracht door den naam Nero er op aan te brengen, de goedgeloovigen op een dwaalspoor te brengen."

Mr. Barring had Raffles zwijgend aangehoord, maar liet door niets blijken of hij overtuigd was van den onzin of niet. Hij knipte zelfs niet met de oogen toen hij zei:

"Pardon mylord, dat ben ik niet met u eens. Gij hebt, evenmin als ik, in die dagen geleefd en alles wat wij van dien tijd weten, is ons ter oore gekomen door geschiedschrijvers, menschen zooals gij en ik. En wie zegt mij, dat die menschen niet een menschelijke fout hebben begaan, door bij voorbeeld van een zeker feit geen gewag te maken. Het is toch best mogelijk, dat zij iets vergeten hebben!

"Waar is het bewijs, dat deze sigarettenkoker in een moderne Engelsche fabriek is gemaakt? Dat bewijs bestaat immers niet.

"En daarenboven moet gij bedenken, wanneer ik u bij voorbeeld, de luiers te koop aanbod, waarin de profeet der Turken, Mohammed, als kind heeft gelegen, dan zoudt gij met hetzelfde recht kunnen beweren, dat die luiers door mij misschien in den een of anderen Engelschen winkel gekocht zouden zijn.

"En ik heb toch werkelijk luiers gekregen van een zakenvriend uit Zürich, die van den profeet moeten zijn geweest en welke ik voor een zeer hoog bedrag heb verkocht aan Sultan Abdul Hamid, toen hij nog op den troon zat."

"Uitstekend!" zei Raffles met een koelen blik, waaronder hij een glimlach verborg, "de luiers hadden zeker nog de initialen van den profeet?"

"Ja, dat hadden zij inderdaad", antwoordde mr. Barring, "de naam van den profeet was met gouden letters in het midden geborduurd".

"Zeg mij eens," vervolgde Raffles met den grootsten ernst. "Gij herinnert u misschien wel, dat er in den Bijbel gesproken wordt van een ladder, door Jacob gezien, een ladder, die naar den hemel voerde. Kunt gij mij daarvan niet een sport bezorgen?"

"Waarom zou ik dat niet kunnen?" antwoordde de antiquair, zonder blikken of blozen, "ik heb al heel andere dingen in orde gekregen.

"Het is inderdaad al een heel klein kunstje voor een man, zooals ik. Als Jacob die ladder heeft gezien, waarom zou ik haar dan ook niet te zien kunnen krijgen? En als ik eenmaal iets gezien heb, dat ik hebben wil, nu, dan komt het ook in mijn bezit, Daarvoor ben ik koopman. Ik zal er werk van maken. In mijn vak is alles mogelijk".

"Dit laatste geloof ik graag," zei Raffles met een ironisch lachje. "Wie u een sigarettenkoker van keizer Nero te koop aanbiedt, luiers van den profeet ontdekt en in staat is, van de Jacobs ladder een sport machtig te worden, die maakt het alleronwaarschijnlijkste mogelijk.

"En nu wil ik u eens iets zeggen:

"Deze sigarettenkoker bevat mij niet, dien geef ik u derhalve terug. Ik dweep niet met keizer Nero. Maar ik wil u een goed zaakje aan de hand doen. Hebt gij wel eens hooren

spreken over Sir Wilfred Simson, den biscuitfabrikant?"

„Jawel, ik heb wel eens van hem gehoord", antwoordde de antiquair, „hij is hofleverancier van Z. M. den koning van Engeland, niet waar?"

„Allright," knikte Raffles. „Die man heeft naar ik hoorde, een vriendin Betsy genaamd, die aan het Hydepark woont en wier adres ik voor u zal opschrijven.

„Gij behoeft de dame niet te vertellen, dat ik u heb gestuurd, maar ga naar haar toe en laat haar den sigarettenkoker zien. Stel haar voor om het étui door haar bemiddeling aan den biscuitfabrikant te koop aan te bieden."

„Denkt gij, dat de man zoiets zal koopen?" vroeg de antiquair met een loerenden vossenklik.

„Die koopt het stellig," antwoordde Raffles, „ik ken dien heer zeer goed. Hij koopt u behalve het étui, ook de sport van de Jacobslander af.

„Hij is namelijk precies zoo'n ezel al gij dacht, dat ik zou zijn."

„Pardon", antwoordde Mr. Barring, „ik hield u niet voor een ezel, maar voor een kunstliefhebber. Daar gij echter zoo openhartig met mij spreekt, moet ik u eerlijk verklaren, dat eigenlijk alle kunstvoorwerpen van antieke waarde slechts dat zijn, wat wij veronderstellen, dat ze zouden kunnen zijn. En dat de waarde er van fictief is. Ze zijn slechts zooveel waard als de gek er voor geven wil."

„Dat klopt," lachte John Raffles. „Hoe zoudt gij het vinden, als wij eens samen die zaak opknaptten?"

„Ik heb nog verscheiden vrienden te Londen, waarop uw woorden van toepassing zijn.

„Het zijn domkoppen van de eerste soort.

„Verkoop hun een haringgraat, waarvan gij vertelt, dat het de graat van de eerste haring is, dien Adam in het Paradijs heeft gegeten om zijn katterigheid te boven te komen, dan zult gij die graat tegen goud kunnen inruilen.

„En ga nu naar het adres dat ik u heb opgegeven om met de dame dat zaakje in orde te brengen."

De antiquair nam het stuk papier, waarop John Raffles den naam van de vriendin van den biscuitfabrikant had geschreven en vroeg:

„Hoeveel procent eischt gij van deze zaak, mylord?"

„Niets," antwoordde Raffles, „het is mij er alleen om te doen, onzen goeden vriend Sir Wilfred, met wien ik nog een appeltje te schillen heb, er eens te laten inloopen."

Onder veel dankbetuigingen nam de antiquair afscheid.

Toen hij vertrokken was, begon Raffles luid te lachen.

„Zeg eens, Charly," riep hij uit, „ik geloof, dat dit een kolossale grap zal worden. Voor zoover ik den biscuitfabrikant ken, koopt hij alle vodden, die hem worden aangeboden en voor het verdere verloop van de zaak, om den ouden bedrieger namelijk zijn oplichterij af te leeren, zal ik wel zorgen."

„Hoe ken je de vriendin van den biscuitfabrikant?" vroeg zijn secretaris.

„Ik heb haar meermalen met hem op een rit in het Hydepark gezien en informeerde, in welke verhouding zij tot hem staat," antwoordde Raffles. „Zij is een oude bekende van ons, je zult haar nog wel herinneren: het is zwarte Betsy, die het weer eens gelukt is, het in haar avontuurlijk leven zoover te brengen, dat zij de vriendin is geworden van dit uilskuiken van een millionair,

„De kerel is te stom om voor den duvel te dansen. Hij heeft totaal geen onderwijs genoten, kwam als elfjarige verwaarloosde knaap bij een bakker in de leer en heeft het door een fabelachtig geluk tot groot-fabrikant weten te brengen. Het kostte Zwarte Betsy natuurlijk niet de minste moeite zich met haar bekende en brutale schoonheid bij hem op te dringen en hem ten slotte om haar vinger te winden.

„Ik ben van plan, die slang eindelijk eens voor goed onschadelijk te maken en hoop, dat de sigarettenkoker van keizer Nero mij daarbij zal helpen."

„Ik ben werkelijk nieuwsgierig", zei Brand, „hoe je dat aan zult leggen."

„Dat zul je wel zien," antwoordde Raffles. „Ik kreeg zoeven een schitterenden inval. Maak je gereed, ik wil den nacht niet ongebruikt voorbij laten gaan, maar een bezoek gaan brengen aan de zaak van Mr. Barring."

Eenige minuten later verlieten zij samen het huis.

De maan was achter de wolken gegaan en met de ingevallen duisternis was het bepaald koud te noemen. De twee vrienden hadden daarom dikke overjassen aangetrokken en hun hoeden diep over de oogen getrokken. Niemand zou hen zoo hebben herkend. Bovendien hadden Raffles en Brand door een kleine wijziging van hun uiterlijk zich onkenbaar gemaakt, terwijl bovendien als uiterste maatregel in beider zak een zwart fluweelen halfmasker rustte, dat hen op dergelijke tochten steeds vergezelde.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een nachtelijk bezoek bij den antiquair.

Een korte wandeling bracht de beide vrienden voor het magazijn van Mr. Barring in Essexstreet. Het was gevestigd in een tamelijk groot huis, waarvan de bovenverdiepingen als kantoorlokalen waren verhuurd en een aparten opgang hadden.

De winkel zelf was ruim en breed met een groot étalagevenster, dat, nu het magazijn gesloten was, door een ijzeren rolluik was bedekt. Dit rolluik liep door over de deur en had op ooghoogte een vierkant gat met ijzeren spijlen, zoodat men er door heen kon zien in den winkel, die door een enkele elektrische lamp van slechts enkele kaarssterkten werd verlicht. Hierdoor konden de beampten van een particuliere nachtveiligheidsdienst, waarvan een plaatje op de deur was aangebracht, een oogje in het zeil houden, door nu en dan een blik te slaan in de verlichte ruimte.

Door deze eenvoudige voorzorgsmaatregel was het als het ware onmogelijk, om in den winkel in te breken, waartoe anders door de aanwezige kostbare voorwerpen nog wel eens aanleiding zou hebben bestaan.

Raffles had dit alles en ook het feit, dat het ijzeren rolluik met een buitengewoon veilig slot was gesloten, met één oogopslag overzien en beduidde Brand door te loopen.

Terwijl zij verder gingen, zei Raffles tot zijn vriend:

„Gezien Charly? Goede voorzorgsmaatregelen, niet waar? Mr. Barring is de domste niet. Hij weet zich en zijn geld te beschermen. Maar nu zullen we eens zien of de weg aan de achterzijde met evenveel moeilijkheden is bezwaard als dien aan den voorkant. Ga je mee?”

Zonder verder een woord te spreken, sloeg Raffles een paar dwarsstraten in en kwam ten slotte, zooals hij van te voren geweten had, in een nauwe straat, een soort steeg eigenlijk, welke tusschen twee rijen huizen in gelegen was.

Deze steeg grensde aan den eenen kant aan de tuinen van de huizen van Wolfstreet, aan de andere zijde aan de tuinen van de huizen in Essexstreet.

De eenige moeilijkheid bestond nu hierin, om te weten te komen welk huis dat van Barring was. De huizen geleken met hun éénvor-

mige achtergevels alle op elkaar als druppelen water.

Maar voor Raffles was dit geen bezwaar. Met zijn buitengewoon groot oriënteringsvermogen bepaalde hij voor zich zelf welke de tuin was, die zich achter Barrings huis uitstrekte en in no time zat hij schrijlings op de lage schutting.

Vóór zich er aan den anderen kant te laten afglijden, hielp hij Brand omhoog en beiden stonden een oogenblik later in een verwaarloosd stadstuintje, dat zij slechts behoefden door te gaan, om aan de achterzijde van een der huizen te komen.

„Weet je zeker, dat dit het goede huis is?” vroeg Brand.

Maar in plaats van de stem van zijn vriend kreeg Brand het woedend geblaf te hooren van een waakhond, die in een der andere tuinen waarschijnlijk gehoord had hoe de twee mannen, hoe zacht zij ook waren geweest, de schutting waren overgeklommen en den tuin ingegaan.

Brand schrok zóó, dat hij zijn hart tusschen zijn ribben voelde bonzen, maar Raffles was zich, als steeds, volkomen meester. Hij bukte zich achter een armzalige aukuba en trok zijn vriend naast zich.

Zoo bleven zij een poosje gehurkt zitten, tot eindelijk het geblaf minder en minder werd en ten slotte geheel verstomde.

„Wat zitten we hier gezellig, hè Charly,” zei Raffles op fluisterenden toon. „Het is jammer, dat het hier zoo helsch donker is, dat ik je lieflijk aanschijn niet eens kan zien, anders zou ik je willen voorstellen een spelletje Mah Jong te spelen of iets van dien aard.”

„He, Edward,” merkte Brand wrevelig, maar eveneens fluisterend op, „ik kan niet begripen, dat je in dezen hachelijken toestand nog lust hebt om te schertsen, terwijl je bovendien nog niet eens zeker weet, of je wel aan het goede kantoor bent. Laten we maar liever terug gaan. Het wordt vannacht toch niets.”

„Ik zou je danken,” luidde het vroolijk gegeven antwoord, „daar komt niets van in. Dat zou maar onnoodig uitstel zijn, want je begriipt, wat ik éénmaal in m'n hoofd heb, moet ik ten uitvoer brengen ook. Daar ken je me nu

toch zoetjes aan wel genoeg voor, niet waar Charly? Dus we gaan *niet* weg. Dat is één.

„Nummer twee, dat we ons in een hachelijken toestand zouden bevinden, ben ik niet met je eens. De hond, die gevaarlijk had kunnen worden, bevond zich niet in dezen tuin, maar in den tuin naastaan en ten derde, dat ik niet zou weten of ik aan het goede kantoor zou zijn, nu, daar heeft die goede keffer ook al voor gezorgd. Ik weet nu, dat ik hier naast moet zijn.”

„Hier naast?” vroeg Brand, rillend, „hieraan, bij dien hond?”

„Nee,” antwoordde Raffles, „niet bij dien hond, maar aan de andere zijde.”

„Hoe weet je dat?” vroeg Brand nu weer.

„Wel, dat is al heel eenvoudig. Uit een uitlating van Barrington heb ik begrepen, dat de antiquair er geen hond op na houdt. Hij heeft het land aan beesten. Dus hiernaast bij den hond kan het niet zijn. Hier kan het niet zijn, omdat jij, even goed als ik, zoeven hebt gehoord, dat hierboven een venster werd opengeschoven, waarschijnlijk om te kijken of de hond blafte wegens onraad en daar de bovenhuizen boven Barrington alle verhuurd zijn als kantoor, slaapt daar natuurlijk niemand. Het kan dus niet anders zijn dan het huis hiernaast, want meer dan één huis kan ik me bij m'n oriëntering niet hebben vergist. Ga je mee? Dan zal je het zien, maar denk er om, voorzichtig, anders gaat me die keffer weer aan den gang.”

Als katten slopen de twee mannen naar de schutting, klauterden die onhoorbaar over en stonden nu voor den achtergevel van een huis, waar niet één lichtsprankje gloeide en dat geheel uitgestorven en verlaten scheen.

Een glazen tuindeur, die uitkwam op een ruimte, die vroeger als keuken was gebruikt, was met een eenvoudig slot afgesloten en veroorzaakte Raffles niet meer moeite dan het omdraaien van een gewone deurkruk. In minder dan twintig tellen week de deur naar binnen open.

„Als alle sloten zoo gemakkelijk gaan, dan zijn we er gauw, Charly,” zei Raffles tot zijn metgezel, die nog alles behalve op zijn gemak scheen.

Daar Brand geen antwoord gaf, ging Raffles verder en kwam nu in een nauwe gang, waar hij, om zich op de hoogte te stellen van de inwendige inrichting van het huis, zijn elektrische zaklantaarn een oogenblik liet spelen.

Maar op hetzelfde oogenblik liet Brand zich bijna een kreet van schrik ontlokken, want, terwijl voor een ondeelbaar oogenblik de stralenbundel uit de zaklantaarn op de wanden speelde, had Brand door de glazen deur, welke naar het voorgedeelte van het huis leid-

de een klein vierkant gat gezien in een soort luik. Later bleek het hem, dat dit het vierkante gat was in het ijzeren rolluik voor het etalagevenster en nu had hij duidelijk waargenomen, dat in Essexstreet juist een politie-agent voorbij het huis wandelde.

Dit had hem bijna zijn angstkreet ontlokt, dien hij nu nog gelukkig bijtijds wist in te houden.

Raffles keek zijn vriend even boos aan.

„Waarom schrik je zoo, Charly?” vroeg hij bedaard. „Er zijn slechts twee dingen mogelijk. Of hij heeft ons gezien en dan zijn wij toch nog wel zóó vlug dat hij geen schijn van een kans krijgt, óf hij heeft ons niet gezien en dan behoeft je heelemaal geen stuip te krijgen van schrik. Je moet altijd logisch redeneeren. Vooruit nu!”

„Gaan we den winkel binnen?” vroeg Brand, terwijl zijn knieën nog trilden.

Raffles keek een oogenblik door de glazen deur in den winkel. Bij het schijnsel van het kleine elektrische lampje kon hij goed waarnemen wat zich in het magazijn en in de étalage bevond.

In de uitstalling bevonden zich allerlei kostbaarheden, juweelen, gouden sieraden, kostbare porseleinen voorwerpen en brokaatstoffen, terwijl op den achtergrond zeer kostbare oude Hollandsche schilderijen waren tentoongesteld.

Toen de Groote Onbekende dit alles gezien had, schudde hij het hoofd. Hij vreesde in den verlichten winkel van de straat opgemerkt te zullen worden, als hij licht maakte, en begaf zich daarom naar een kamer achter den winkel, om die meer ongestoord te kunnen doorzoeken dan den winkel zelf.

Toen hij de deur opende, bleef hij even staan.

Nu was hij toch zelf even geschrokken bij het tooneel, dat hij zoo eensklaps en onverwacht voor de oogen kreeg.

Het vertrek was helder verlicht; in het midden stond een ezel met een bijna voltooid schilderij erop en daarvoor zat, alsof hij geheel in zijn werk verdiept was, een jonge man, blijkbaar een schilder.

Hij scheen de binnenkomenden niet op te merken, want hij verroerde zich niet.

Brand haalde nauwelijks adem.

Als versteend bleef hij staan en het was hem, alsof zijn voeten hun dienst weigerden.

Zijn vriend echter keek thans met koelen blik naar den schilder, van wien hij slechts den rug zag en het lange zwarte haar.

Zachtjes zei Raffles tot Brand:

„Die man slaapt, maak zoo weinig geluid als mogelijk is, dan is er geen gevaar voor ons.”

Onhoorbaar naderde hij den slapende, wiens

hoofd diep op de borst hing, terwijl penseel en palet op den grond lagen.

Onmiddellijk zag hij, dat het een kunstenaar was, die daar voor hem zat en vol belangstelling bekeek hij het bijna voltooide schilderij op den ezel.

Hij zou het voor een echten Velasquez hebben gehouden, zoo prachtig was de copie uitgevoerd. Het origineel stond er naast op een kleineren ezel.

Met kennersblik bekeek de lord het meesterwerk.

Plotseling echter boog hij zich naar den rechterhoek van het schilderij en liet een zacht gefluit hooren.

„Ik dacht het wel,” zei hij fluisterend, tot Brand, — „dit schilderij is niet alleen copie — het is een vervalsching!”

De secretaris keek nu ook naar de plek, die zijn vriend aanwees: precies zooals op het origineel stond daar op de copie in verrassende gelijkenis de signatuur van Velasquez.

„Dat dacht ik wel,” vervolgde Raffles. „Ik vermoedde onmiddellijk, dat ik hier bij den antiquair een bedriegershol van de ergste soort zou aantreffen.

„Ik zal onzen vriend hier eens wakker maken, hij moet mij op een paar vragen antwoord geven.”

„Zou je dat wel doen?” vroeg Brand, „laat hem slapen, je kunt niet weten, welke onaangenaamheden je uitlokt.”

„Pah!” lachte de Groote Onbekende, „daarvoor ben ik nooit bang.”

Vóórdát Brand het kon beletten, ging hij naar den schilder toe, legde hem de rechterhand op den schouder en schudde hem even heen en weer.

Met een verschrikte gelaatsuitdrukking staarde de jonge man, die zoo plotseling uit zijn slaap werd gewekt, Raffles aan.

Eindelijk sprong hij op en stamelde:

„Wie zijt gij, heeren? Wat wenscht gij van mij?”

„Stel u gerust,” zei Raffles, „wij zijn geen moordenaars en wenschen ook niets slechts, integendeel!

„Ik zie, dat gij daar een mooi schilderij hebt vervaardigd. Velasquez zelf had het niet beter kunnen schilderen. Gij zijt een genie!”

Het gelaat van den ongeveer twintigjarigen schilder, dat een meisjesachtige, zachte uitdrukking had, werd bij de woorden van lof, die Raffles tot hem sprak, donkerrood.

Hij scheen alle vrees voor de twee heeren, die zoo plotseling voor hem stonden te hebben verloren en zei met een bitteren lach:

„Wat geeft mij al mijn genialiteit, Sir, als ik daarmee niet genoeg verdien om mijn honger te stillen?”

„Wat?” vroeg Raffles verbaasd, „zoo veel verdient gij nog niet? — Iemand die zoo be-gaafd is als gij, zou rijk moeten zijn.”

„Gij vergist u,” antwoordde de schilder, terwijl hij met een somberen blik naar het schilderij keek, „ik schijn gedoemd te zijn om tegen een kleinigheid te moeten werken en anderen van mijn gaven de voordeelen te laten plukken.”

„Hm,” mompelde Raffles peinzend, „ik zou toch gedacht hebben, dat gij inplaats van honger te lijden veel geld zoudt verdienen, want” — hij zweeg veelbeteekenend en keek naar den rechterhoek van het schilderij, waar de naam Velasquez stond.

Met een schuwe gelaatsuitdrukking volgde de schilder zijn blik en opnieuw kleurde een donkere blos zijn gelaat.

Daar hij niet antwoordde, vervolgde de Lord:

„Ik geloof, dat gij mij begrijpt, mijnheer.

„Wie een Velasquez zoo handig copieert en diens handteekening zoo uitstekend namaakt, dat hij niet van de echte te onderscheiden is, die verdient toch minstens twee pond per dag”.

Hij zweeg een oogenblik en vervolgde daarna:

„Zeg eens, vriend, hoeveel van dergelijke schilderijen hebt gij reeds gefabriceerd?”

De schilder was overbluft en wist niet wat te antwoorden.

Eindelijk stamelde hij met moeite:

„Pardon Sir, ik weet niet, met welk recht gij mij dat vraagt.

„En — verder — mijnheer, ik weet in het geheel niet, hoe gij eigenlijk hier zijt gekomen. De winkel werd toch, evenals altijd, door Mr. Barring gesloten en zal niet voor morgenochtend geopend worden”.

Raffles gaf geen antwoord, sloeg den kraag van zijn jas, die nog steeds de helft van zijn gelaat bedekte, een weinig terug, nam een der antieke stoelen, die in het vertrek stonden, bekeek vluchtig het kunstige snijwerk daarvan en ging erop zitten met de kalmte en het gemak van een bezoeker, wien door den gastheer een stoel wordt aangeboden.

Hij wees Charly op een tweeden stoel, opdat deze hetzelfde zou doen.

Hierop haalde hij zijn sigarettenetui te voorschijn, sloeg het eene been over het andere, stak tamelijk langzaam en omslachtig een sigaret aan en presenteerde daarop het van juweelen fonkelende etui aan Brand.

Daarop begon hij te rooken en eerst nu richtte hij zich weer tot den schilder, die vol verbazing naar het eigenaardige optreden van den Grooten Onbekende keek en zei:

„Gij hebt zeer zeker reden om u te verbazen,

hoe ik hier ben binnengekomen, hoewel deze vraag eigenlijk geheel en al overbodig was."

"In hoeverre overbodig?" antwoordde de schilder.

"Wel, in zooverre", zei Raffles, "dat gij zelf weet, dat het ijzeren rolluik van den winkel gesloten was en ik dus hier niet had kunnen binnenkomen, zonder van een anderen ingang gebruik te maken.

"Daar ik nu hier ben, moet ik natuurlijk de achterdeur hebben geopend. En daar ik geen sleutel van mr. Barring heb gekregen, heb ik dit met mijn eigen gedaan. Ik ben hier dus, zooals men dat noemt, ingebroken."

Het gelaat van den schilder werd bleek; vol ontzetting staarde hij naar Raffles, die hem dit alles met de grootste kalmte, alsof het de natuurlijkste zaak ter wereld was, vertelde.

"Om Gods wil," antwoordde hij nu, "wat wilt gij hier? Gij maakt u schuldig aan misdaad en als Mr. Barring kwam, zou hij de politie roepen!"

De Groote Onbekende begon hartelijk te lachen en rookte bedaard door.

Daarop zei hij op afgemeten toon:

"Mr. Barring zal toch zeker de politie niet halen, opdat deze kan zien, welke prachtige vervalschingen hier worden vervaardigd?"

"Gij hebt gelijk", stamelde de schilder.

"Gij ziet dus," vervolgde Raffles "dat iemand, die bij Mr. Barring inbreekt, geen gevaar te duchten heeft.

"Werkelijk, als alles, wat zich in den winkel van dien heer bevindt, zulke mooie vervalschingen zijn als de Velasquez, die gij daar copieert, dan moet het een domme inbreker zijn, die iets van Mr. Barring steelt.

"Maar luister nu eens, jonge vriend.

"En van het oprechte, eerlijke antwoord, dat gij mij geeft, hangt misschien veel voor u af.

"Ik vraag u nogmaals:

"Hoeveel van dergelijke vervalschte schilderijen hebt gij hier reeds gemaakt?"

Met onzekeren blik keek de schilder Raffles aan.

Daarop stamelde hij:

"Ik kan het u niet zeggen."

"Een dozijn?" vroeg Raffles.

De schilder haalde de schouders op.

"Meerdere dozijnen?"

"Yes, Sir!"

"Heeft Mr. Barring ze alle verkocht?" vroeg Raffles weer.

"Voor een deel wel. Twee zelfs aan het museum alhier."

"Wie bezit de andere?"

"Eenige kunsthandelaren te Berlijn, München en Parijs. De heeren hebben een vereeniging opgericht om de schilderijen zoo goed mogelijk te verkoopen."

"En gij zijt de eenige fabrikant?"

"Ja, dat ben ik!"

Raffles keek den jongen man eenige oogenblikken scherp aan en toen hij zag, dat deze zijn oogen neersloeg, klopte hij hem op den rug en zei:

"Ik zie het al vriend, gij schaamt u en dat is voor mij een verheugend teeken, want gij weet natuurlijk even goed, dat gij iets doet dat gij niet doen moogt. Dat gij vervalschingen pleegt, waarop een zware straf staat. Maar omdat ik u zooeven hoorde zeggen, dat gij voor een luttel inkomen werkt, vermoed ik, dat hier andere drijfveeren in het spel zijn."

"Daarin hebt gij volkomen gelijk," antwoordde de schilder. "maar de nood heeft mij hierheen gedreven en uit nood doe ik dit werk."

"Vertel er mij eens alles van?" vroeg Raffles nu.

Eerst scheen de jonge man nog even te aarzelen, maar weldra bleek, dat hij een besluit genomen had en verhaalde nu hoe Barring van hem profiteerde door dreigementen. Een jaar geleden ongeveer had de jonge man zich, door den nood gedwongen, aan een kleinigheid van den antiquiteiten-handelaar vergrepen. Deze buitte dat uit en dreigde hem met aangifte bij de politie, wanneer hij niet voor hem wilde werken tegen een bespottelijk laag loon. De jongeman, uit vrees voor zijn goeden naam, gaf toe en toen Barring éénmaal had gezien, dat zijn slachtoffer doodsbenauwd was om in de gevangenis te komen, wist hij hem langzamerhand overal toe te krijgen.

Toen Raffles alles wist, legde hij den schilder de handen op den schouder en sprak hem bemoedigend toe.

"Vrees niet meer," zei hij, "dat gij om zoo'n kleinigheid in de gevangenis zult komen. Uw werk is nu geen misdaad meer, want gij werd er toe gedwongen.

"Ook mijn werk, hoe vreemd u dit in de ooren zal klinken, is geen misdaad, want ook ik word er toe gedwongen en wel door niemand anders dan door den Staat of liever de gemeenschap zelf. Er bestaan in onze verlichte maatschappij nog zóó veel misstanden en nog zóóveel nietsnutters en schurken kunnen schatten op schatten stapelen en nog zóóveel eerlijke werkers wordt zelfs het hoogst noodige onthouden, dat het dwaasheid zou zijn, daarvoor zijn oogen gesloten te houden. Ik ten minste kan het niet. Het ware dwaasheid te wachten op de evolutie, die zoo langzaam werkt en die ééns zal maken, dat alleen hij die werkt en het eerlijk verdient, ook zijn loon krijgt. Dat duurt me te lang. In de hoop, dat eens die betere tijden voor iedereen zullen aanbreken, heb ik vast een aanvang gemaakt

met zooveel mogelijk rechtvaardigheid te betrachten en het recht boven het onrecht te doen zegevieren. Ik heb zelf een wetboek gemaakt. Dat wetboek heeft maar één artikel van één woord en dat woord is: RECHTVAARDIGHEID. Om die reden ben ik hier ingebroken, want om mijn doel te bereiken ontzie ik geen middelen. Dat mijn gedachtengang de juiste is blijkt alweer hieruit, dat ik u van een onwaardig werk kan ontslaan en hem, die het u opdroeg, kan straffen.

„Om dat goed te kunnen doen, moet gij mij nog een paar inlichtingen geven. Behalve in schilderijen, handelt de heer Barring ook nog in andere artikelen.

„Zijn de meubelen en andere voorwerpen, die zich hier in den winkel bevinden, ook op die manier vervaardigd als de Velasquez op den ezel?”

„Yes, Sir! Doch slechts met dit verschil, dat uit een echte oude tafel een kwart dozijn worden gemaakt,” luidde het antwoord.

„De drie stoelen bijvoorbeeld, die gij hier ziet, zijn van één enkelen echten gemaakt, die uit elkaar werd gehaald.

„De ontbrekende deelen heeft een jong beeldhouwer vervaardigd, die zich een half jaar geleden van kant heeft gemaakt.”

Raffles keek nadenkend naar de stoelen en zag daarop in een hoek van het venster een brandkast staan.

Hij stond op, ging er naar toe en nadat hij er eenige minuten vol aandacht naar gekeken had, haalde hij weer zijn steeksleutels te voorschijn en begon ze op het slot der brandkast te probeeren.

„Om 's Hemels wil, Sir!” riep de schilder uit, „maak uzelf en mij niet ongelukkig en laat de brandkast onaangeroerd!”

„Wees onbezorgd”, antwoordde Raffles, „ik zal er niets uitnemen en stel alleen belang in de oude constructie.

„Kom eens hier, Charly!” riep hij Brand toe, „deze kast moet een van de oudste zijn, die er bestaan. Ze bezit slechts een eenvoudig draaislot en twee grendels.

„Kinderwerk, om haar te openen.

„Daar —”

Met zacht geluid sprong het slot terug en Raffles opende de deur der brandkast.

„Ik bid u”, smeekte de schilder, „laat alles onaangeroerd. Mr. Barring zal anders gelooven, dat ik de kast heb opengebrouwen.”

„Daarin vergist gij u”, zei Raffles, „dat zou Mr. Barring denken, als hij een ezel was. Daar hij echter een geslepen schurk is, zal hij zulk een kunststuk niet van u verwachten.”

De Lord keek vol belangstelling in de brandkast en nam er plotseling iets uit.

„Aha, hier heb ik wat ik zocht”, zei hij tot Brand, „het kasboek van den heer Barring.”

Hij bladerde er even in en knikte toen tevreden met het hoofd, terwijl hij mompelde:

„Betaald aan den schilder Barton voor het copieeren van een Raeburn tien shilling.”

Met een hoofdbeweging naar den jongen man: „Dat zijt gij natuurlijk. Tien heele shillings voor zulke meesterstukjes, het is God geklaagd.

„Betaald aan Mr. Duport voor de marmerbuste naar Congiolo, twaalf shilling, materiaal door mij geleverd.

„Ja,” lachte Raffles, „dat had er nog bij moeten komen!”

Hij stak het kasboek in zijn zak en zei:

„Zie zoo, waarde vriend, nu zullen we de brandkast weer dicht doen. Er is niets aan beschadigd en het kan nog wel eenige dagen duren voor de heer Barring zijn kasboek mist. In ieder geval hebt ge nu voldoende tijd om uw boeltje bij elkaar te pakken en op een avond, terwijl Barring denkt, dat ge weer blijft werken, te verdwijnen, om nooit meer terug te keren. Meldt u maar bij mij aan. Ik zal er voor zorgen, dat ge u er niet over beklagen zult. Met zoo'n talent als gij hebt, kunt gij veel meer verdienen en toch eerlijk man blijven. Daar zal ik voor zorgen.

„Voor Barring behoeft ge niet meer te vreezen. Dit kasboek.” hier klopte Raffles op zijn binnenzak, waarin hij dit voorwerp had weggestopt, „zal er voor zorgen, dat Barring geen woord durft te zeggen. Ik zal hem morgen een briefje schrijven in wiens bezit het is. Hij zal er van ophooren als hij verneemt, dat het in het bezit is van Lord Edward Lister.”

„Wat zegt ge daar?” riep nu opeens de jonge Barton uit. „Ge wilt toch niet zeggen, dat gij Lord Edward Lister zijt, die reeds zoo lang door de politie wordt gezocht, de Groote Onbekende, die onder den naam John Raffles misdaad op misdaad stapelt?”

Raffles begon te lachen.

„Jawel jongeman,” zei hij, „dat wil ik wèl zeggen, want het is zoo en ik ben blij, dat ge u nu eens hebt kunnen overtuigen van den aard mijner misdaden. Terwijl er hier schatten voor mij voor het grijpen liggen, zal ik m'n handen daarmee heusch niet vuil maken. Ik zal Mr. Barring wel op een andere manier weten te krijgen. Maak dat ge zoo gauw mogelijk buiten zijn bereik komt en laat de rest maar aan mij over.”

Raffles haalde nu een kaartje uit zijn zak, waarop de naam Lord William Aberdeen gedrukt stond, alsmede zijn adres te Hampstead Heath. Hij overhandigde dit aan den jongen schilder, die als een dwaas naar zijn bevrijder stond te kijken en zei:

„Meld u morgen of overmorgen aan dit adres. Daar woont een mijner intieme vrienden, die er voor zorg zal dragen, dat gij op eerlijke en ruime wijze uw brood zult kunnen verdienen. Adieu!”

De jonge kunstenaar keek naar het kaartje in zijn hand en van het kaartje naar den man, die het hem gegeven had, maar het was hem, alsof er een sluier voor zijn oogen kwam, alsof de persoon van Raffles zich in een nevel had opgelost en nu plotseling was verdwenen.

Als onder hypnose staarde hij nog steeds naar de plek, waar Raffles zoo juist nog had gestaan en die nu leeg was.

Met een rilling van angst begaf de schilder zich naar den winkel om zich ervan te overtuigen dat daar niemand was.

Juist toen hij de deur was genaderd, kwam van buiten een beambte van den nachtveiligheidsdienst om te zien of alles in goede orde was.

„Hallo, Mr. Barton,” riep de beambte den schilder toe door het gesloten luik, „werkt gij tegenwoordig elken nacht? Dat is niet goed voor u, ga liever slapen.”

De schilder kuchte en antwoordde:

„Ik zal weldra een tijdje verlof nemen. Zeg eens, nachtwacht, hebt gij hier aan de winkel-deur of in de straat een paar heeren in donkere jassen gezien?”

„Nee”, antwoordde de nachtwacht, „hoe-zoo? Ik heb hier niemand gezien. En aan het luik kan niemand geweest zijn. Alles is volkomen in orde!”

„Dank u”, antwoordde de schilder.

Daarop ging hij naar zijn werk terug, steunde het hoofd met beide handen en, als hij niet den fijnen geur van Raffles' sigaret had gerooken en de asch op den grond had zien liggen, dan zou hij inderdaad aan een middernachtelijk spook hebben geloofd.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

DERDE HOOFDSTUK.

Een nieuwe tactiek van Baxter.

Hoofd-inspecteur Baxter, de chef van het hoofdbureau van politie, Scotland Yard, had een conferentie met een dame.

Dat was te merken aan twee dingen. In de eerste plaats was de deur van zijn particulier cabinet hermetisch gesloten en ten tweede liep Marholm, de kleine, dikke secretaris van den hoofd-inspecteur, in de gang te ijsberen.

Zijn chef had hem verzocht op de gang te wachten.

„Het wordt steeds fraaier,” mopperde Marholm, toen hij in het portaal stond en naar de gesloten deur van het heiligdom van zijn chef keek, „nu laat hij de dames al in het hoofdbu-

reau van politie komen en daarbij toont hij een slechten smaak te bezitten. Ik heb zelden zulk een afschuwelijk vrouwspersoon gezien als die nu bij mijn chef op bezoek is.”

Hij dacht eenige oogenblikken na, of hij een pijp zou stoppen, of dat het beter zou zijn, om door het kijkgaatje te zien wat er in de kamer van zijn chef voorviel.

Het kijkgaatje was een venstertje in de deur, voorzien van een klein klepje van blik en dat iets grooter was dan een menschenoog.

De hoofd-inspecteur van politie had het laten aanbrengen om zijn secretaris, wanneer deze werkte, ongemerkt te kunnen bespieden.

Marholm besloot om gebruik te maken van het kijkgaatje. Hij sloop op de teenen naar de deur en keek in de kamer.

Hij had iets anders verwacht dan hetgeen hij zag.

Hoofd-inspecteur Baxter zat met over elkaar geslagen beenen aan zijn schrijftafel en rookte, terwijl naast de schrijftafel de bezoeker had plaats genomen. Zij had een notitieboekje en potlood in de hand.

Marholm kon alles wat er tusschen zijn chef en de bezoeker werd verhandeld, duidelijk hooren.

Juist sprak de inspecteur:

„Voor alles, miss Prince, mag niemand iets van onze overeenkomst weten. Gij zijt de eerste persoon, aan wie ik beken, dat het mij niet gelukt en waarschijnlijk nooit gelukken zal om Raffles te arresteren.

Daar ik van uw groot succes bij internationale misdadigers heb gehoord, ben ik op het idee gekomen om door u Raffles eindelijk onschadelijk te laten maken. Ik hoop, dat het u zal gelukken.”

„Twijfel daaraan niet, inspecteur,” antwoordde Miss Prince, — „het zal mij ongetwijfeld gelukken, Raffles op te sporen. Zoo lang gij de zaak in handen hadt, had ik er geen belang bij, mij met den meester-dief bezig te houden.

„Ik wilde u niet in de wielen rijden.

„Nu gij mij echter officieel opdracht er toe geeft, zeg ik u hiervoor mijn dank en waarschijnlijk zal aan de vrouw gelukken, wat de mannen tot dusverre niet hebben kunnen doen.”

Marholm glimlachte, en als de hoofd-inspecteur van politie dit grijnslachje van zijn secretaris had kunnen zien, zou hij hem een van zijn ellenlange vloeken naar het hoofd geslingerd hebben.

„Zooals begrijpelijk is, Miss Prince,” vervolgde hij, „heb ik er om verschillende redenen persoonlijk belang bij, Raffles onschadelijk te maken. Waar hij kan, speelt hij mij een poets.”

Miss Prince lachte vol zelfvertrouwen, toen zij zei:

„Dat heerschap zal niet al te veel tijd meer hebben, om zich in zijn vrijheid te verheugen. Ik houd van vlug afwerken!”

„Ik wensch u veel succes,” zei Baxter.

„Hebt gij eenig vermoeden, waar de woonplaats of het tegenwoordige verblijf van den grooten onbekende te Londen is?” vroeg Miss Prince nu.

Baxter schudde het hoofd.

„Dat is juist het vervelende van de zaak,” zei hij mistroostig. „Wij weten nooit waar hij eigenlijk zit.”

„Hij bezit altijd verscheidene woningen; dat wil zeggen, zoogenaamde schuilhoeken, die hij tengevolge van zijn onmetelijk fortuin tegen elkaar verwisselt als een u of ik onze handschoenen.

„Bovendien moet hij onder een vreemden naam hier een paleis bewonen, dat ik echter ook niet ken.

„Gij ziet, dat het niet gemakkelijk zal zijn, den meester-dief te pakken te krijgen.”

Miss Prince knikte toestemmend.

„Misschien bezit gij een fotografisch portret van hem.”

Wederom schudde Baxter het hoofd, toen hij opstond en naar een kast ging, om daar een dik boek uit te halen.

„Hier hebt gij,” zei hij, „een album vol met kiekken, waarop hij moet voorkomen, maar zelfs onze knapste detectives weten niet wie van al de menschen, die op deze momentopnamen staan, eigenlijk Raffles is. Hij verschijnt in de zonderlingste vermommingen, nu eens is hij een oud heer, dan weer een voddenkoopman. Ook is hij al eens een politieagent geweest, zonder dat iemand onzer hem heeft herkend, terwijl volgens zekere geruchten hij er zelfs niet voor moet schromen tijdelijk de gedaante aan te nemen van een jonge dame.

„Hoe hij dat alles voor elkaar bokst, is mij een raadsel, maar het is intusschen een feit en we kunnen er niets aan doen.

„Ik zou u kunnen zeggen, dat hij gladgeschoren is, terwijl hij misschien op hetzelfde oogenblik een witten baard draagt of een knevel met sikje als Napoleon III, misschien zelfs een snor als ex-keizer Wilhelm.

„Misschien gaat hij op het oogenblik gekleed als een Engelsch gentleman, of in uniform, zoo hij niet als een bedelaar in lompen is gehuld.

„Ja, het zou best mogelijk kunnen zijn, dat gij hem op straat tegenkwaamt en dacht dat ik het was.”

„Een merkwaardig mensch!”

„Duivelsch-handig! Hij zou een acteur geworden zijn zooals er geen enkele op aarde bestaat.

„Want elke vermomming geeft hij met onnavolgbare gelijkens weer.

„Hoe dikwijls heb ik reeds de hand op hem gelegd, hoe vele malen heeft hij tegenover mij gestaan en gewoonlijk vernam ik eerst een kwartier later door de telefoon of door middel van zijn visitekaartje, dat hij mij heel beleefd zond, dat hij het was geweest.

„Hij heeft mij reeds dermate tot wanhoop gebracht, dat ik op straat of waar dan ook in iedereen, dien ik tegenkom, Raffles vermoed.

Kort en goed, ik kan hem niet krijgen en daarom vraag ik uw medewerking."

"Weet gij dan misschien ook of hij klein of groot is?"

"Men zegt, dat hij lang en slank is, iets waaraan ik niet twijfel, terwijl zijn hoofdhaar donker, bij zwart af is. Dat is het eenige wat wij positief van hem weten, maar mijn hemel! wij kunnen toch niet elken Engelschman, die lang en slank is en zwart hoofdhaar heeft, arresteren... omdat... omdat hij wel eens Raffles kon wezen."

"Dat is zoo," zei Miss Prince, "maar ik heb nu toch ten minste eenige houvast, ik behoef nu althans niet te kijken naar kleine of dikke mannen."

"Zeg dat niet! Zeg dat niet!" riep Baxter uit met zijn handen ten hemel. "Wie zegt ons, dat hij niet in staat is om zich kleiner te doen gelijken, dan hij in werkelijkheid is en wie zou niet gelooven, dat hij in staat is, om zich een kunstmatigen buik te laten aanmeten, wanneer hij wél in staat is, om de kleur zijner oogen te veranderen, den vorm van zijn neus te wijzigen, zijn mooie, jonge, strakke huid te vervormen tot een rimpelig, tanig vel? Ik zeg u, ik heb het opgegeven hem ooit te kunnen arresteren en ik twijfel er aan of gij er in zult slagen."

Miss Prince bleef een oogenblik in gedachten zitten, toen richtte zij met een ruk het hoofd op en zei:

"Geef mij een bevel tot inhechtenisneming."

Met een ijver, welke Baxter anders niet kenmerkte, schreef hij het bevel, onderteekende en stempelde het en overhandigde het aan Miss Prince.

De vrouwelijke detective las het document door, vouwde het zorgvuldig op en borg het in haar handtaschje.

"Gij zult weldra iets van mij vernemen," zei zij en stond op om heen te gaan.

"Laat ons het beste hopen, Miss Prince, ik laat alles over aan uw verstand en handigheid."

Het tweetal gaf elkaar de hand, Marholm sprong van het kijkgaatje weg en toen Miss Prince uit het bureau kwam, stond hij zich zichtbaar bij het venster te vervelen en naar buiten te kijken.

Voordat Miss Prince echter het vertrek verliet, keerde Marholm zich met een ruk om, om nogmaals haar gelaat te zien.

"Drommels," zei hij, terwijl zij de trap afging, "een monster van leelijkheid. Die past eerder in manskleeren dan in een japon".

Daarop ging hij naar zijn chef, die weer aan zijn schrijftafel zat en juist van plan was, een versche sigaar op te steken.

"Dat bezoek heeft niet lang geduurd," merk-

te Marholm op en nam een bundel acten op, die op zijn schrijftafel lagen om gecopieerd te worden.

"Stoor mij niet," antwoordde Baxter kortaf. "Gij ziet, dat ik bezig ben."

Bij die woorden blies hij een dikke rookwolk voor zich uit.

"Ja, ja," mompelde Marholm, "daarvan een dozijn op een dag rooken, is een moeilijk werk!"

Baxter had niet verstaan wat zijn secretaris binnensmonds mompelde en zei:

"Wat bedoel je eigenlijk, Marholm, praat toch wat duidelijker!"

"Ik bedoel alleen," antwoordde Marholm, "dat ik u tot dusverre altijd met veel knappere dames zag. Die lady van zoeven zou mijn keus niet zijn."

"Weet gij dan, wie die dame was?" vroeg Baxter.

Marholm lachte.

"Drommels, denkt gij dat ik alle oude wijven uit Londen ken? Dat genoeg laat ik graag aan u over."

"Praat toch geen onzin," antwoordde Baxter. "Het was geen gewoon damesbezoek, zooals men dat anders ontvangt, deze dame kwam voor zaken bij mij. Alleen voor zaken!"

"Het is de beroemde Amerikaansche, Miss Prince!"

"Ha, ha, de vrouwelijke detective?" vroeg Marholm.

"Ja," riep Baxter, "en deze vrouw zal mij den geslepen Raffles eindelijk in handen leveren."

"Nu," lachte de secretaris, "wie weet, welk Trojaansch paard gij met die dame weer naar binnen hebt gehaald."

Baxter was over deze opmerking niet erg gesticht, want hij wierp Marholm een boezen blik toe en zei:

"Je moest eindelijk die aardigheden eens voor je houden, Marholm; ga maar liever aan je werk en bemoei je niet met dat, wat ik doe. Je steekt veel te dikwijls je neus in mijn zaken."

Ofschoon Marholm gemakkelijk genoeg wat tegen had kunnen zeggen, zweeg hij, daar hij een woordenwisseling wilde vermijden. Baxter was nog al lang van stof en hij wilde hem vandaag graag gauw kwijt. Marholm wilde uitgaan.

Zoodra zijn chef heenging, zou hij het copieerwerk op de secretarie brengen, dan konden de heeren daar zien, hoe ze er mee klaar kwamen.

Baxter had de gewoonte, nooit langer dan hoog noodig was, op het bureau te blijven.

Weldra stond hij op, kleepte zich aan en,

in de deur staand, voegde hij zijn secretaris toe:

„Als er iets gewichtigs mocht gebeuren, moet je maar naar mijn woning telefoneeren. Bonjour!”

Marholm beantwoordde den groet van zijn chef slechts met een onverstaanbaar gebrom.

Maar nauwelijks had de hoofd-inspecteur de deur achter zich gesloten, of ook Marholm stond op en nam zijn overjas, om het voorbeeld van zijn chef te volgen.

Juist wilde hij heengaan toen hij een verbazend dikken heer tegen het lijf liep, die uitriep:

„Heidaar! Pas een beetje op! Ik ben niet van ijzer!”

„Gelukkig niet!” mompelde Marholm en keek met oprechte verbazing naar den lichaamsomvang van den binnentredende.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIERDE HOOFDSTUK.

Sir Wilfred Simson op het oorlogspad.

Slechts enkele oogenblikken keek Marholm den dikkert aan, toen speelde een lachje van herkenning over diens gezicht. Hij herkende den man.

„Mag ik me even voorstellen,” zei de bezoeker, nadat hij in een stoel gezonken was, die onder zijn gewicht kraakte, „ik ben de hofleverancier van Zijne Majesteit den Koning, den biscuïtfabrikant Sir Wilfred Simson.

„Alle koningen van Europa, alle hertogen en andere allerhoogste personen hebben mij voor mijn biscuït reeds bekroond en bovendien ben ik in het bezit van de hoogste onderscheidingen op Engelsche en Amerikaansche tentoonstellingen behaald.”

„Zeer aangenaam, kennis met u te maken,” zei Marholm, „dat wil zeggen, ik kende u immers al van de geschiedenis, welke gij met Raffles hebt gehad, waarin gij ook een rol hebt gespeeld.

„Gij hielpt hem toen bij zijn vlucht, zonder te weten, met wien gij te doen hadt”.

„Ja,” knikte de biscuïtfabrikant, „dat was toen een allergekste geschiedenis. Ik had er geen flauw vermoeden van, dat de voorname gentleman, dien ik te Ostende leerde kennen

en dien ik op mijn jacht naar Londen bracht, de veelgezochte Raffles was.¹⁾

„Dat zou me nu niet meer kunnen overkomen, nu zou ik den schurk onmiddellijk bij den kraag pakken en hem als een hond naar het hoofdbureau van politie sleepen.”

„Dan hadden wij hem eindelijk en dat zou te wenschen zijn,” antwoordde Marholm. „Gij zoudt daarmee hoofd-inspecteur Baxter den allergrootsten dienst bewijzen.

„Mag ik u vragen, wat u eigenlijk tot ons voert?”

„Een eigenaardige zaak,” zuchtte de fabrikant, „een zeer eigenaardige zaak. Ik heb in een mijner huizen in Eastend in een atelier, boven, op de vierde étage, iemand wonen, die beweert modelleur te zijn. Door dien man leerde ik een antiquair kennen, een zekeren Barring. Hij woont in Essexstreet.

Deze Barring nu bracht mij verleden week een met edelsteen bezetten sigarettenkoker, op het deksel waarvan met juweelen — en robijnen — de naam van keizer Nero stond”.

¹⁾ Men zie hiervoor No. 544 De kamerheer van den koning van Servië.

„Wat!" riep Marholm uit, de rechterhand aan zijn oor houdende, alsof hij slecht hoorend was. „De naam Nero op uw sigarettenkoker?"

„Ja," antwoordde de biscuïtfabrikant, „het is een sigarettenkoker, die het eigendom is geweest van keizer Nero en de echtheid ervan is mij door een document gewaarborgd, dat de antiquair mij bij den koop overhandigde.

„Deze kostbare koker is mij gisteren ontstolen.

„Ik kom derhalve hier om den diefstal aan te geven."

„Om u de waarheid te zeggen," antwoordde Marholm, „laat ik mij niet graag iets wijs maken. Een sigarettenkoker uit den tijd van Nero? Hoor eens, dat is een beetje gek! En die zou door iemand gestolen zijn? Zoo'n sigarettenkoker bestaat er immers niet!"

„Wat?" riep de biscuïtfabrikant. „Bestaat die niet? Dat moet ik toch beter weten, ik had dien immers zelfs in mijn bezit en het was nog wel de grootste zeldzaamheid van mijn geheele verzameling!"

Daar de man ernstig bleef en dus blijkbaar meende wat hij zei, kon Marholm, die veel te nuchter was, om zoo iets te gelooven, een glimlach niet onderdrukken.

„Maar m'n waarde heer," riep hij uit, „dat is toch al te zot. Begrijpt ge dan niet, dat het totaal onmogelijk was. Als men in die dagen sigarettenkokers maakte, dan moest men toch ook sigarettens hebben en u weet toch net zoo goed als ik, dat men toen nog niets van de tabakspant afwist. Zoudt gij werkelijk in de meening verkeeren, dat keizer Nero al sigarettens heeft gerookt? Kent gij misschien ook de firma, van welke hij ze betrok?"

„Jawel," antwoordde de biscuïtfabrikant, „ook de firma is mij bekend, want het wonderlijkste aan het geheele etui was een Egyptische sigarette, de laatste, die van de sigarettens van keizer Nero overbleef".

De vloog ging een stap achteruit om den biscuïtfabrikant goed te kunnen aankijken.

„Zeg eens, m'n waarde heer," riep hij eindelijk uit, „als u denkt mij te kunnen beetnemen dan moet ge vroeger opstaan. Ik ben niet van plan mij door wie ook, als was het de koning in eigen persoon, voor den gek te laten houden!"

Maar daar Sir Wilfred Simson doodernstig bleef en den inspecteur verbaasd bleef aanzien, waardoor hij aan zijn toch reeds niet zeer intelligent uiterlijk niet veel goed deed, kwam Marholm op een andere gedachte. Zou de man misschien...

„Ja, ja," begon Marholm nu, „hm! Wat u zegt! Zeer interessant. A propos, wanneer bent u het laatst ziek geweest?"

„Ziek geweest?!" herhaalde sir Wilfred, ter-

wijl hij een paar groote oogen opzette. „Ziek geweest?! Ik weet niet wat ge bedoelt."

„Ik bedoel die laatste ziekte van u," hernam Marholm, terwijl hij zijn bezoeker onafgebroken in het oog hield, „u weet wel, toen u zoo'n pijn in het hoofd had. Die drukking op uw hersens!"

„Ik begrijp u niet," antwoordde Sir Wilfred, „ik heb tot dusverre nog geen hoofd- of hersenziekten gehad. Ik ben zoo gezond als een visch in het water en alleen als ik eraan denk, dat misschien een gemeene vagebond, de eerste de beste gauwdief op dit oogenblik de laatste sigaret van keizer Nero oprookt, dan zou ik razend kunnen worden."

„Om 's Hemels wil!" weerde Marholm af, „doe dat als gij thuis zijt, maar niet hier."

„Maar zeg eens, hoe heet de firma, waarvan die sigaret afkomstig is?"

„Aegyptus," antwoordde de biscuïtfabrikant in vollen ernst, „Eenvoudigweg Aegyptus en de naam was met Grieksche letters op het papieren omhulsel van de sigaret gedrukt."

„Wat was hij?" lachte Marholm, „was de naam gedrukt? Sir, ik weet niet, wat ik meer moet bewonderen, uw domheid of uw goedgelovigheid! Voor zoover ik weet, bestond er in de tijden van Nero noch een dukkerij, noch een firma, welke sigarettens fabriceerde. Uw verstand schijnt in uw buik gezakt te zijn!"

„Mijnheer!" stooft de dikkert op, „houd uw beleedigingen voor u! Ik ben niet hier gekomen om mij door u te laten uitschelden en bespotten."

„En ik sta niet hier," antwoordde Marholm, „om mij door u dergelijke nonsens te laten vertellen."

„Dat is geen nonsens," riep de biscuïtfabrikant opgewonden, „vraag den antiquair Barring en lees het document, dat ik in mijn zak heb. Tenminste als gij Latijn kent."

„Dat kan ik niet," antwoordde Marholm, „maar het is mij voldoende, als gij het kent."

„Ik kan het helaas ook niet," was het antwoord van Sir Wilfred, „maar Mr. Barring, door wiens tusschenkomst ik het sigarettensetui van keizer Nero van een vroegere actrice, Miss Betsy Hartwig kocht, zal u den inhoud van het document woord voor woord vertalen!"

Bij het hooren van den laatsten naam ging Marholm plotseling een licht op. Ja, ja, Miss Betsy Hartwig. Het leed nu geen twijfel meer of de biscuïtfabrikant, die misschien een heel handig zakenman was, maar zich op intellectueel gebied gemakkelijk door een stelletje spitsboeven in de luren liet leggen, was in handen gevallen van een oplichtersbende, waarvan onder anderen Miss Betsy en Barring deel uitmaakten.

„Hoe heet de dame, van wie gij het etui hebt gekocht?" vroeg hij, om zekerheid te hebben.

„Miss Betsy Hartwig!"

„Hartwig?" lachte Marholm, „die dame heeft zwart haar, nietwaar?"

„Ja!"

„En een donker teint?"

„Ja!"

„Is ongeveer 30 jaar oud?"

„Ja," antwoordde de biscuitfabrikant, „gij schijnt die dame te kennen, waarom vraagt gij mij dat alles?"

„Wacht een oogenblikje, Sir!" zei Marholm, „ik zal u even het portret van die dame halen!"

Hij belde en beval den binnentredenden politieagent om uit de misdadigersalbums fotografie no. 3874 te halen.

De politieagent ging heen en Marholm, die de geheele zaak nu als een kostelijke grap ging beschouwen, zei tot den biscuitfabrikant:

„Gij schijnt een groot vriend van oudheden te zijn!"

„Ik ben daarvoor bekend," antwoordde Sir Wilfred. „Mijn huis is gevuld met de kostbaarste schatten, die ik heb kunnen verkrijgen. Ik bezit echte Rubens, Van Dijks, Rembrandt's en Frans Hals', kunstige goudwerken, kostbare meubelen, tapijten, wapens en borduurwerken. Mijn vermogen stelt mij in staat, mij deze weelde te veroorloven."

„Uw biscuits moeten een onuitputtelijke bron van inkomsten vormen," meende Marholm.

„Dat doen zij ook," sprak de fabrikant. „Er is geen hof in Europa en geen familie, waar niet mijn fabrikaat gegeten wordt. Zij zijn licht verteerbaar, goed van smaak en niet duur."

„Inderdaad," zei Marholm, „het spijt mij werkelijk, dat ik niet ook biscuitfabrikant ben geworden."

Op dit oogenblik trad de politieagent binnen en overhandigde de vloer de gevraagde foto.

Nauwelijks had Sir Wilfred Simson een blik op het portret geworpen, of hij riep op levendigen toon uit:

„Gij hebt gelijk, dat is zij. Hoe komt gij aan die foto?"

„Heel eenvoudig," lachte Marholm, „die dame is hier op het hoofdbureau van politie een der meest bekende persoonlijkheden. Zij is een avonturierster van de gevaarlijkste soort en heeft ons al veel werk veroorzaakt.

„Zij is zeer handig en weet op sluwe wijze aan de naspeuringen der politie te ontsnappen.

„Slechts één enkel zwak heeft zij en dat is haar voorliefde voor den naam Betsy. Op dien naam is zij zóó verliefd als gij op uw antiqui-

teiten of als een jeugdig minnaar op zijn uitverkorene.

„Die naam schijnt een soort talisman voor haar te zijn. Den naam Betsy legt zij nooit af.

„Ik hoop, Sir, dat de aanwezigheid van het portret dezer dame in ons misdadigersalbum u voldoende zal zijn om u te overtuigen, dat gij werkelijk bedrogen zijt door een oplichtster, met behulp van medeplichtigen, waarvan de antiquair Barring er een is.

„Maar — ik wil u eerlijk toegeven, deze oplichterij is zoo vermakelijk en zoo... men zou bijna zeggen artistiek, dat niemand „Zwarte Betsy" een verwijt zal maken over den sigarettenkoker van keizer Nero en de zich daarin bevindende sigaret.

„Het zal het beste zijn, dat gij er over zwijgt, want anders moet gij niet alleen de schade, maar ook de schande dragen.

„Iedereen die zijn gezonde verstand heeft en gebruikt, zal zeggen, dat een dergelijke sigarettenkoker en een dergelijke sigaret nooit hebben bestaan."

Marholm had kalm en met overtuiging gesproken, maar als men zou meenen, dat de biscuitfabrikant zich door hem had laten overtuigen, dan had men het mis. De man was meer dan eigenwijs, hij was verblind door waanwijsheid en zelfoverschatting. Hij meende, dat hij met zijn geld ook het noodige verstand had gekregen en wilde zich in geen geval door een inspecteurtje van politie de les laten lezen.

„Gij vergist u", zei hij, „al mijn vrienden, die bij mij aan huis komen, bijvoorbeeld een onzer grootste kunstkeners, de hofslager van Zijne Majesteit, Sir Edwin Muller, en andere goede kenners, hebben absoluut niet getwijfeld aan de echtheid van het étui."

„Ja, ja," lachte Marholm, „er zijn meer ezels in Engeland, dan wij vermoeden.

„Gij wenscht dus, dat de zaak vervolgd wordt?"

„Ongetwijfeld," antwoordde de bestolene. „Ik heb voor het étui tweeduizend pond sterling betaald en voor de sigaret tweehonderdvijftig pond sterling.

Ik loof een belooning van vijfhonderd pond sterling uit voor het terugkrijgen der voorwerpen."

„Nu, vooruit dan maar," sprak Marholm.

„Ga nog even zitten en geef mij de noodige inlichtingen, daar ik een acte van het geval moet opmaken."

Het duurde bijna twintig minuten, voordat Marholm de voorgeschreven formaliteiten vervuld en alles opgeschreven had.

Toen hij eindelijk gereed was, moest de biscuitfabrikant het protocol onderteekenen. Daarna stond hij op en nam afscheid.

Van het hoofdbureau van politie begaf de

biscuitfabrikant zich regelrecht naar de woning van zijn vriendin, Zwarte Betsy.

Zij zag dadelijk aan zijn ernstig gelaat, dat hem iets onaangenaams gepasseerd moest zijn.

„Wat is er, liefste?” vroeg zij, hem de vette wangen streelend.

„Men heeft mij mijn sigarettenkoker ontstolen,” antwoordde hij met sombere stem. „Dat zeldzame voorwerp, waaraan ik met den hartstocht van een kunstkenner gehecht was.”

„Och, nonsens,” lachte zwarte Betsy, „dat heeft men je niet ontstolen. Ik weet absoluut zeker, dat je het étui gisteravond in het linksche vak van je schrijftafel hebt weggesloten. Als je het daarna niet er uitgenomen hebt, moet het er nog liggen. Maar ik ben gisteravond vroeg naar huis gegaan en ik veronderstel, dat je van mijn afwezigheid hebt geprofiteerd, om nog eenige fleschjes wijn te kraken. Zeg me eens of het niet waar is, oude doordraaier! En natuurlijk heb je een stevige brom in gekregen en daardoor heelemaal vergeten, waar je dat onschatbare kleinood hebt gelegd. Zeg op, of het niet waar is?”

Over het gelaat van den biscuitfabrikant, dat glom alsof het opgewreven was, vloog plotseling een verheugd lachje.

„Juist, juist,” riep hij, „dat had ik heelemaal vergeten. En ik, stommerd, ben al naar de politie geweest om mede te deelen, dat mijn zeldzaamheid gestolen is!”

Hij wreef zijn hoed op en wilde heengaan.

Plotseling echter keerde hij zich nog eens om en zei:

„Hoor eens, ik heb daar op het hoofdbureau van politie een rare ontdekking gedaan; daaromtrent moet je mij eens opheldering geven.”

„Wat voor een ontdekking?” vroeg zwarte Betsy, terwijl zij onwillekeurig bloosde, want haar geweten was niet zuiver.

De dikke fabrikant kuchte eenige keeren verlegen, daar hij het pijnlijk vond, zijn geliefde vriendin, van wie hij zeer veel hield, over het voorgevallene te onderhouden, maar eindelijk begon hij:

„Toen ik met een inspecteur op het bureau van politie over mijn aangelegenheid sprak, vroeg hij, met wie ik goed bekend was.

„Ik noemde toen ook jouw naam.

„En wat denk je, dat hij zei? De zaak is pijnlijk, — de man liet mij je portret zien, dat zij op het hoofdbureau van politie bezitten en beweerde, dat je een gevaarlijk persoon waart.”

Zwarte Betsy, die veel te gewikst was, om lang in de verlegenheid te zitten, had reeds lang haar houding bepaald. Zij wist precies hoe zij met den dommen kwiebus, dien zij om haar vinger kon winden, moest opspringen. Zij streelde opnieuw zijn vette wangen en zei:

„Jij bent mijn groot, gouden schaap! Ik dacht, dat je mij heel wat te vertellen had!

„Natuurlijk is mijn portret op het hoofdbureau van politie.

„De man, dien jij daar gesproken hebt, is een kleine dikkert, nietwaar?”

„Ja,” antwoordde Sir Wilfred, „je schijnt hem dus te kennen.”

„En of!” antwoordde zwarte Betsy. „Ik ken hem zelfs zeer goed.

„Een heel jaar lang heeft hij mij met zijn liefdesverklaringen achtervolgd en toen ik niet naar hem wilde luisteren, dreigde hij, mij nog wel eens in ongelegenheid te zullen brengen.

„Hij schijnt zich nu op mij te willen wreken door het portret van mij, dat ik hem eens heb gegeven, in het misdadigersalbum te steken.”

„Maar dat is een gemeen sujet!” riep de biscuitfabrikant, „dien kerel moest men eens flink op zijn ribben geven!

„De duivel hale dien schurk! Ik zal hem dwingen, mij je portret terug te geven!”

„Ik verzoek je,” vleide zwarte Betsy, „om dien man ongemoeid te laten. Dergelijke subjecten van de politie kunnen zich op allerlei manieren wreken.”

„Neen, neen!” antwoordde hij woedend, „met dien schobbejak reken ik af.”

Zonder verder naar haar te luisteren, snelde hij de kamer uit, nam op straat een taxi en reed naar huis.

Nadat hij er zich daar eerst van had overtuigd, dat de sigarettenkoker werkelijk op de door zijn vriendin aangeduide plaats lag, verliet hij zijn huis opnieuw en reed weer naar het hoofdbureau van politie.

Marholm was nu niet aanwezig, maar in zijn plaats hoofd-inspecteur Baxter.

Baxter had zich juist na een overvloedig diner op de leeren sofa uitgestrekt om een middagslaapje te doen en de wachthebbende politie-agent, die den biscuitfabrikant had moeten aandienen, had gebruik gemaakt van de goede gelegenheid en was op zijn stoel met het hoofd op de borst ingedommeld.

„Dat is hier een mooie boel”, dacht Sir Wilfred Simson, toen hij den slapenden politie-agent zag.

Een oogenblik kwam de gedachte bij hem op den man te wekken en een standje te schoppen over zijn plichtsverzuim, maar hij bedacht zich, stapte voorzichtig over de beenen van den slapende heen en ging naar de deur der kamer van den hoofd-inspecteur; toen hij geen antwoord kreeg op zijn kloppen, opende hij de deur en ging naar binnen.

Een luid gesnurk van de leeren sofa verried hem, dat de hoofd-inspecteur hetzelfde deed als de agent.

„Nu, nu,” mompelde de biscuitfabrikant,

„dat is hier een mooie boel, maar als de chefs slapen, waarom zouden de ondergeschikten dan iets anders doen?

„Zoo iets kan alleen in Rijksdienst gebeuren; bij mij, in mijn fabriek, komt iets dergelijks niet voor.”

Om zich heen kijkend, zag hij op de schrijftafel van inspecteur Marholm het portret van zwarte Betsy, dat de secretaris daar had laten liggen.

Zonder er zich rekenschap van te geven, dat hij eigenlijk diefstal pleegde, ging hij naar de schrijftafel en eigende zich de foto toe.

„Ziezoo”, zei hij tot zichzelf, „dat is de beste gelegenheid om zonder veel praatjes Betsy haar portret terug te bezorgen!

„Nu zal ik dien man eens met een flinken stoot in zijn ribben wakker maken.”

De por, dien hij den snorkenden Baxter gaf, behoorde niet tot de zachtste.

Verschrikt opende de hoofd-inspecteur van politie zijn oogen, staarde den zwaarlijvigen indringer aan en riep:

„Vervloekt, hoe zijt gij hier gekomen?”

„Door de deur”, antwoordde de dikkert kalm.

„Hoe durft gij het wagen om, zonder u te laten aandienen, bij mij binnen te komen?” riep Baxter, rood van drift.

„Vraag dat liever aan den agent in de voorkamer, even vast slaapt die als gij hier!” zei Sir Wilfried en vervolgde:

„En zal ik u eens wat zeggen? Ik denk er sterk over om hetgeen mij hier overkomen is, in de kranten wereldkundig te maken!”

Met een ruk sprong de hoofd-inspecteur op.

„Wat?” riep hij. „Slaapt die kerel in de voorkamer?”

In hetzelfde oogenblik trok hij de deur open, sprong woedend naar den slapenden agent toe en gaf hem een klinkende oorvijs.

„Ik zal je toonen, wat het zeggen wil om in dienst te slapen”, bulderde hij den man toe.

„Je weet immers heel goed, dat hij, die in dienst slapend wordt gevonden, onmiddellijk ontslagen kan worden?”

„Wel, dan moest men met u beginnen,” mengde zich de biscuitfabrikant in het gesprek.

Met een woedenden blik keek de hoofd-inspecteur zijn bezoeker aan.

„Alle duivels, Sir, hoe durft gij u ermee bemoeien, als ik mijn ondergeschikten bestraf?”

Daar hij echter vreesde, dat zijn bezoeker den agent op de hoogte van het gebeurde zou brengen, ging hij met den dikken heer naar zijn bureau terug en vroeg:

„Wat wenscht gij van mij?”

„Ik wilde u alleen mededeelen, dat de sigarettenkoker van keizer Nero teruggevonden is,” zei Sir Wilfried.

„Wät is teruggevonden?” vroeg de hoofd-inspecteur, die het proces-verbaal, dat Marholm op zijn schrijftafel had gelegd, nog niet had gelezen.

„Ik was twee uur geleden hier,” verklaarde Sir Wilfried Simson, „en deed aangifte, dat een mij toebehoorende, kostbare antiquiteit, een sigarettenkoker van keizer Nero, mij ontstolen was. Deze is echter gelukkig teruggevonden.”

„Zoo,” antwoordde de hoofd-inspecteur van politie, „en daarom komt gij hier en bezorgt ons noodeloos werk?”

„Het wordt hoe langer hoe fraaier! Als iedereen in Londen, die iets op een andere plaats heeft gelegd, dadelijk naar het hoofdbureau van politie loopt om er aangifte wegens diefstal van te doen, dan zouden wij minstens 10,000 beampten aan het werk kunnen zetten.”

„Wel,” antwoordde de biscuitfabrikant, „ik ben blij, dat mijn onschatbaar kleinood weer terecht is en gij moogt blij zijn, dat gij geen dief behoeft op te sporen, want ik heb gehoord, dat u dat zoo glad niet zit.”

„Wat gaat u dat aan,” stooft de hoofd-inspecteur op, „zijt gij mijn chef? of wilt gij u schuldig maken aan het beleedigen van een beampte in dienst?”

„Dank u, dank u,” antwoordde de fabrikant met een afwerend handgebaar, nam zijn glimmenden hoogen dop en verliet, zonder te groeten, de kamer.

Kort daarop trad Marholm binnen.

„Gij hebt visite gehad, nietwaar chef?” vroeg hij, terwijl hij zijn overjas aan den kapstok hing.

„Ja,” antwoordde Baxter, „waarschijnlijk een ontoerekenbaar sujet.”

„Luister eens,” zei Marholm, hem vertrouwelijk op den schouder kloppend, „het is niet dikwijls het geval, dat wij beiden het eens zijn. Maar dezen keer denk ik er precies zoo over als gij. Die man is werkelijk ontoerekenbaar. Hij is, wat je noemt: stapel krankmajorum!”

Daarop nam Marholm aan zijn schrijftafel plaats en ontdekte onmiddellijk het ontbreken van de foto.

„Zeg eens, chef, hebt gij een fotografie van mijn tafel genomen?” vroeg hij onmiddellijk.

„Neen, ik roer niets aan wat op uw tafel ligt,” luidde het antwoord.

„Wel alle duivels, van mijn schrijftafel is het mooie portret van Zwarte Betsy verdwenen,” mopperde de secretaris.

„Laat dergelijke portretten dan niet open en bloot liggen!” meende de hoofd-inspecteur.

„Hebt gij niet opgemerkt, dat misschien uw bezoeker, die vetbuik, de foto heeft weggenomen?”

„Wat?” schreeuwde Baxter, „denk je, dat

het iemand mogelijk zou zijn om in mijn tegenwoordigheid hier in het bureau iets te stelen?"

„Och," antwoordde Marholm, „het zou mogelijk kunnen zijn, dat gij... hm... gesl... hm... ik bedoel... ik wil zeggen... dat ge op dat oogenblik uw oogen dicht gehad had."

Marholm slikte een lachje, dat hem op de lippen dreigde te komen, in en keek zoo ernstig als het hem maar mogelijk was.

Baxter echter keek zijn secretaris aan met een blik, zoo giftig, dat, als blikken hadden kunnen wonden, Marholm dood aan zijn voeten zou neergevallen zijn.

**Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.**

VIJFDE HOOFDSTUK.

Kunstkenners.

In de prachtige villa van den hofleverancier van Zijne Majesteit, den door zijn reclame wereldberoemden biscuitfabrikant Sir Wilfred Simson, was een uitgelezen gezelschap bijeen.

Weliswaar waren het allen rijkgeworden slagers, bakkers, schoen- en meubelfabrikanten, maar zij voerden bijna allen den titel van Sir, terwijl hunne respectieve echtgenooten fonkelden van goud en diamanten.

Zooals de gewoonte was in Engeland, bleven de heeren, nadat de dames van tafel waren opgestaan en zich naar het salon hadden begeven, nog wat met een fijne sigaar bij den wijn zitten.

Het middelpunt van het gesprek op dezen avond was niet een levend wezen, maar — de sigarettenkoker van keizer Nero, die door den biscuitfabrikant onlangs van den antiquair Barrington was gekocht.

En het interessantste van het sigarettens-étui was een sigaret, die eveneens nog het eigendom van keizer Nero moest zijn geweest en waarop in Grieksche drukletters het opschrift „Aegyptus" stond.

Behalve een enkele uit het gezelschap wa-

ren zij allen zoo dom, dat men hun denkvermogen gerust bij dat van een watermeloen kon vergelijken.

Die enkele was een lange, slanke, donkere man, die van wege zijn aristocratisch voorkomen absoluut in dit gezelschap misplaatst scheen. Zijn schrandere grijze oogen, die nu en dan met een metaalgloed konden schitteren, bekeken het gezelschap met een ironischen blik, terwijl zich om zijn fijn besneden lippen nu en dan een glimlachje vertoonde, vooral wanneer een der aanwezigen een geweldige enormiteit verkondigd had.

Hoe deze heer in dit gezelschap verzeild was geraakt? Dat was gauw gezegd. Hij had er zelf de grootste moeite voor gedaan, want hij was niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, die zich onder den naam Lord Warrington een introductie tot het huis van den biscuitfabrikant had weten te verschaffen, met het oog op diens aankoop van het onschatbare kleinood, den sigarettenkoker van keizer Nero. Daarmede wilde hij een grap hebben.

De biscuitfabrikant vermoedde natuurlijk in de verste verte niet, dat de Lord dezelfde per-

soon was, die eens als kamerheer van den koning van Servië met hem in verbinding had gestaan.

Toenmaals, als kamerheer van den koning van Servië, had Raffles zich vermomd als een bejaard heer met lange, grijze bakkebaarden, terwijl hij nu, zonder eenige maskeering met zijn baardeloos, fijnbesneden gelaat het type van een echten Engelschman tusschen de veertig en vijf en veertig jaar vertoonde.

Ook hij bewonderde naar het scheen den beroemden sigarettenkoker, maar toen de biscuitfabrikant wilde beweren, dat dit de grootste kostbaarheid in geheel Londen was, was Raffles zoo vrij, hem te antwoorden, dat hij zich daarin wel zou vergissen.

„Neem mij niet kwalijk,” riep Sir Wilfred Simson uit, „dan ben ik toch werkelijk nieuwsgierig, of gij iets meer interessants en van groter waarde bezit, dan deze zeldzaamheid.”

„Zeker!” antwoordde Raffles, „op mijn jarenlange reizen in het buitenland, vooral in het nabije Oosten, heb ik zeer veel dingen verzameld, die van veel meer waarde zijn dan deze sigarettenkoker uit den tijd van keizer Nero.

„Ik bezit bijvoorbeeld een zonnenscherm van keizerin Cleopatra van Egypte, een tandenstoker van aartsvader Abraham en, als grootste kostbaarheid, die er op aarde te vinden is, de eenig bestaande sport van de bekende Jacobs ladder.

„Ik hoop, mijne heeren, dat gij allen van de Jacobs ladder in den bijbel hebt gelezen!”

Hoewel alle aanwezigen als steunpilaren der kerk bekend stonden, konden zij zich slechts vaag uit hun schooljaren de Jacobs ladder herinneren, maar zij lieten dit als volmaakte huichelaars volstrekt niet blijken; allen herinnerden zich die ladder volkomen.

„Deze ladder, mijne heeren,” vervolgde Lord Lister, „is, zooals ge weet, de eenige, die ooit van de aarde tot den hemel heeft gereikt. Zij is dus een reliquie van onschatbare waarde.

„Ik hoop, dat gij mij zult toegeven, dat een dergelijke sport een veel groter zeldzaamheid is dan de sigarettenkoker van keizer Nero.”

Ondanks hun hersenloosheid moesten alle aanwezigen toegeven, dat Lord Warrington den biscuitfabrikant de loef had afgestoken.

Men kon duidelijk aan het vollemaans gezicht van den hofleverancier zien, dat hij zich ergerde, omdat de sport van de Jacobs ladder, die Raffles bezat, zijn sigarettenkoker in de schaduw stelde.

„Luister eens, mylord,” zei hij tot Raffles, „ik heb er nu eenmaal mijn zinnen op gezet om de voornaamste en meest bekende antiquitenverzamelaar van Londen te zijn. Ik wil u een voorstel doen. Wilt gij mij de sport van de ladder verkoopen?”

Eén oogenblik aarzelde Raffles. Dat kon een voordeelig zaakje worden. Maar het volgende oogenblik had hij zich bedacht. Hij had een ander plan. Hij schudde energiek het hoofd en zei:

„Dat kan ik onmogelijk doen. Van een dergelijk voorwerp kan ik uit piëteit niet op die manier afstand doen. Maar ik doe u een ander voorstel:

„Als het u aangenaam is, ruil ik het in tegen een voorwerp uit uw verzameling.”

„Dat neem ik dolgaarne aan,” antwoordde de biscuitfabrikant! „Behalve de sigarettenkoker van keizer Nero moogt gij iets van mijn verzameling uitzoeken, waarvoor gij de ladder sport dan in ruil geeft.”

Raffles had reeds weken geleden in de woning van Wilfred Simson een zeer kostbaren Murillo ontdekt en bewonderd. Hij schatte het schilderij op een waarde van minstens 20,000 pond sterling.

Terwijl hij met den vinger het schilderij, dat aan den muur hing, aanwees, zei hij:

„Het beste stuk uit uw collectie tegen het kostbaarste van de mijne. Ik houd meer van schilderijen dan van antiquiteiten en ben bereid, u de sport van de Jacobs ladder tegen dezen Murillo in te ruilen.”

„Afgesproken!” riep de biscuitfabrikant en ongemerkt wreef hij zich in de handen, want nu zou hij werkelijk een voorwerp in zijn verzameling hebben, dat door niets kon worden overtroffen.

„Wanneer zal de ruil plaats hebben?” vroeg hij Raffles.

„Zendt mij het schilderij morgenochtend,” antwoordde Raffles, „of neen, ik zal een paar lieden sturen om het schilderij af te halen en zal u persoonlijk de in een gouden kast weggesloten laddersport overhandigen.”

Nadat het gesprek was afgelopen, gingen de heeren naar het muzieksalon, waar zich de dames bevonden, om naar de liederen van een beroemde zangeres te luisteren, die ook was uitgenoodigd.

Toen Raffles het muzieksalon binnentrad, bleef hij een oogenblik verbaasd staan.

In een zachtrose zijden japon, een magnifiek Parijsch avondtoilet, zat Zwarte Betsy op eenigen afstand van den concertvleugel en keek met scherpe blikken den binnenkomenden Raffles aan.

Zij was na afloop van het diner gekomen en het was de eerste keer, dat de biscuitfabrikant het waagde om zijn vriendin onder den naam van Lady Melvil bij zich aan huis te ontvangen.

Niemand, behalve Raffles wist, welke gevaarlijke avonturierster zich onder de gasten bevond.

Indertijd te Ostende, toen de Groote Onbekende als kamerheer van den koning van Servië den biscuïtfabrikant waardelooze ordetee-kens had aangesmeerd, was zij eenvoudig kamermeisje geweest in het hotel waar de kamerheer had gelogeed en het was haar bijna gelukt, hem te laten gevangen nemen; hij had zich echter door een van zijn meesterlijke streken weten te redden.

Inplaats daarvan was zij zelf bijna in de gevangenis gekomen!

Zij herkende hem onmiddellijk weer, toen hij binnenkwam, en Raffles zag dat.

Een oogenblik ontmoetten hun blikken elkaar en bleven tot elkaar aangetrokken als magneten; een groote haat was in de oogen van zwarte Betsy te lezen.

Zonder den blik neer te slaan, liet Raffles zich aan haar voorstellen als Lord Warrington en geen der aanwezigen vermoedde, dat de voorname demi-mondaine, die schijnbaar glimlachend met den Lord achter haar waaier fluis-terde, een heftige woordenwisseling met dezen voerde.

„Ah!” zei zij, „Lord Edward Lister! Eindelijk ontmoeten wij elkaar weer eens. Ik had niet gedacht, dat gij het zoudt durven wagen om in het huis van een uwer vroegere slachtoffers te verkeerem.”

„Neem mij niet kwalijk, Madame,” antwoordde Raffles, „ik weet niet, waarover gij spreekt.”

„Och,” vervolgde zwarte Betsy, „probeer maar niet mij te misleiden, of wilt gij comédie tegenover mij spelen? Ik herkende u onmiddellijk, Raffles, toen gij hier binnenkwaamt.”

„En ik jou, kleine Betsy,” spotte Raffles.

„Gij weet, dat ik gezworen heb om u onschadelijk te maken,” siste Zwarte Betsy, „wij hebben nog heel wat met elkaar af te rekenen.”

„Gij hebt mij herhaaldelijk in mijn plannen gedwarsboomd en mij en mijn makkers groote schade veroorzaakt.”

„Wat zoudt gij nu doen, als ik opstond en aan de gasten vertelde, dat gij de alom gezochte John Raffles zijt?”

De Groote Onbekende haalde de schouders op en begon te lachen.

„Ik zou dwaas zijn, als ik u vertelde, wat ik in dat geval zou doen,” zei hij. „Maar, geloof mij, Madame, ik ben aan dergelijke toevalligheden in mijn beroep gewend. Mijn sport

brenkt nu eenmaal mee, dat zulke kleinigheden af en toe voorvallen.

„Ik denk echter, dat ik minder in verlegenheid zou geraken dan gij het zoudt zijn, als ik opstond en zei: dames en heeren, de dame, die hier zit, is een persoontje, dat zeer welkom zou zijn op het hoofdbureau van politie.

„Haar portret kunt gij daar onder no. 3874 in het misdadigersalbum vinden.”

„Ellendeling!” siste zwarte Betsy. „ik lach om je dreigementen. Maar ik zie in, dat ik je hier op het oogenblik niet onschadelijk kan maken. Er zal zich wel een betere gelegenheid voordoen.”

„Ik hoop het,” antwoordde Raffles op onverschilligen toon, „het is altijd goed, als personen van uw soort niet achter kanten gordijnen, maar achter stevige ijzeren tralies zitten.”

Niemand vermoedde, dat het tweetal in een soort van wapenstilstand den avond in hetzelfde gezelschap doorbracht.

Alleen de biscuïtfabrikant was een weinig onrustig geworden en had met jaloersche blikken naar het tweetal gekeken, dat zoo'n langdurig onderhoud samen had.

Tot zijn onuitsprekelijke verlichting echter zag de gastheer, dat het bij dit ééne gesprek bleef en dat die twee elkaar in den loop van dien avond zelfs niet meer aankeken.

De soiréé verliep verder naar wensch en eerst laat in den nacht namen de gasten afscheid. Toen Zwarte Betsy in de auto plaats nam, die voor de deur wachtte, keek zij in het glimlachende, ironische gelaat van Raffles, die beleefd zijn hoed afnam en zei:

„Tot weerziens, Madame, het was mij bijzonder aangenaam, u weer eens ontmoet te hebben.”

Een blik vol woede trof hem uit de oogen van zwarte Betsy; daarop reed zij naar haar woning in het Hydepark, terwijl Raffles zich naar de limousine begaf, die een paar huizen verder met zijn chauffeur Henderson aan het stuur, op hem stond te wachten.

Geruischloos gleeed de groote wagen door de straten en gedurende de rit naar Hampstead Heath had Raffles den tijd om over de voorvallen van dezen avond na te denken. Hij glimlachte tevreden toen hij uitsteeg, want hij had zijn plannen, om twee vliegen in één klap te slaan, gereed.

ZESDE HOOFDSTUK.

De sport van de ladder.

„Zeg eens, Edward, wat scheelt jou van ochtend?" vroeg Brand, toen hij zijn vriend en meester reeds in het vroeger ochtenduur in het tuinhuis van de villa in hemdsmouwen vond, druk bezig een sport uit een oude houten ladder te zagen.

„Niets, volstrekt niets," lachte Raffles.

„Nu, zeg me dan eens," hernam Brand, „welk verstandig mensch een ladder stuk zaagt? Er ligt genoeg brandhout in den kelder, als wij dat noodig mochten hebben."

„Je ziet toch wel, beste jongen," zei Raffles doodkalm, „dat ik geen brandhout noodig heb, maar alleen een sport van de ladder."

„Een laddersport? Moet je een knuppel hebben?"

„Ja," lachte Raffles, „ik heb een knuppel noodig, om 20,000 pond sterling op den kop te tikken."

Met krachtige slagen maakte hij de sport los van de zijkanten der ladder, terwijl Brand met een ernstig gelaat toekeek.

„Ik maak mij werkelijk ongerust over je, Edward."

„Dat is niet noodig, Charly; ik verzeker je," — hij zwaaide de laddersport als een bijl eenige keeren door de lucht, wierp ze in de hoogte en ving haar weer op — „deze sport brengt mij 20,000 pond sterling op."

„Maar eerst moet ik haar nog een kleine kunstbewerking doen ondergaan."

Hij liep met het stuk hout, dat er tamelijk verfloos uitzag naar een bloemperk, dat pas begoten was en rolde het daar eenige malen in heen en weer.

„Zie zoo," zei hij, „dat is wat Nijslik en nu nog wat woestijnzand."

Na dit gezegd te hebben rolde hij het stuk hout, waaraan nu dikke klonten aarde kleefden, door het zand en het grint, zoodat de aarde er nu weer een weinig afging, ofschoon het geheel nu het aanzien kreeg, alsof het jaren lang ergens had gelegen, gebleekt door de zon en bestoven door den wind.

„Prachtig," meende Raffles, terwijl hij zijn gewrocht op armslengte van zich afhield, om het goed te kunnen bekijken. „Prachtig! Ik ge-

loof, dat het nu precies gelijk op wat het moet voorstellen. Ga je mee Charly? We gaan op avontuur uit. Ik denk, dat ik wat moois zal vangen."

Brand, die in den loop der jaren aan veel vreemde dingen was gewend, schudde dezen keer toch mismoedig het hoofd.

Hij kon met den besten wil van de wereld niet begrijpen hoe de geniale Edward met de sport van een ladder 20,000 pond sterling zou kunnen verdienen.

Een half uur later was Raffles gekleed en verliet met zijn secretaris het huis.

Zij bestegen de groote automobiël en Raffles gaf Henderson het adres op van een bekend zilversmid.

Daar kocht hij een langwerpige kistje van gewoon dun verguld zilver, waarin hij op het lichtblauwe fluweel met veel zorg het stuk hout neerlegde.

Brand keek stom van verbazing naar hetgeen zijn vriend deed. Ook de zilversmid begreep er niets van.

Wat ter wereld moest dit waardeloos stuk hout, dat in een vergulde kist op hemelsblauw fluweel werd geborgen, beteekenen?

Raffles, die hun nieuwsgierige blikken wel zag, had in antwoord daarop slechts een geheimzinnig lachje over en beval Henderson thans te rijden naar een maatschappij voor goederenvervoer, waar hij een handkar en twee werklieden huurde.

Met deze lieden begaf hij zich naar de woning van den biscuitfabrikant, die hem reeds met ongeduld wachtte en bang scheen te zijn, dat de Lord spijt van zijn woorden had gekregen.

Met een vroolijk glimlachje ontving hij hem nu en na korte bespreking konden de werklieden den Murillo afnemen en in de kar, die voor het huis stond, laden.

Met eerbiedigen schroom bekeek Sir Wilfred Simson de sport van de ladder en kon nauwelijks zijn kalmte bewaren zoo verrukt was hij over deze zeldzame kostbaarheid.

Brand woonde het geheele tooneel met open mond bij.

Nu werd het hem duidelijk, dat niet Raffles, maar de biscuitfabrikant de krankzinnige was.

Toen zij weer in hun auto zaten en naar den wereldberoemden kunstkooper Ellionet reden, zei Brand:

„Zeg, Edward, die man schijnt aan ongeeneeslijke hersensverweeking te lijden.”

Raffles lachte:

„Zijn hersens bestaan waarschijnlijk, evenals zijn biscuits, uit meel en water.

Want — iemand, die een sigarettenkoker van keizer Nero koopt, zoo redeneer ik, is in staat om de onzinnigste dingen der wereld te kopen. Weet je, wat ik hem zoeven heb verkocht in ruil voor dat kostbaar schilderij?”

„Neen”, antwoordde Brand, „ik kan met den besten wil niet begrijpen, wat die laddersport moet beteekenen.”

En terwijl Raffles zijn gelaat in een ernstigen plooi trok, sprak hij op zalvenden toon:

„In den Bijbel staat geschreven, toen Jacob op het veld lag en sliep, droomde hij van een ladder, die tot den hemel reikte en waarlangs de engelen op en neer klommen.

„Van deze ladder, Charly, heb ik de eenige sport, die er nog van bestaat, aan den biscuit-idioot verkocht.”

Brand barstte in een onbedaarlijk lachen uit en zei:

„Ik had nooit gedacht, dat er zulke stommerikken bestaan!”

„Oho!” riep Raffles, „overschat de menschen om 's Hemels wil niet, er zijn altijd nog veel dommere, dan men denkt.”

Zij hadden intusschen het huis van den kunsthandelaar bereikt, waar zij ook de kar vonden met de beide mannen, die een korteren weg hadden genomen.

Raffles liet het schilderij naar binnen brengen, daar hij probeeren wilde het voor een eenigszins aannemelijk bod te verkoopen.

Vol verrukking-bekeek Ellionet den wonder-schoonen Murillo en zei, toen Raffles hem het schilderij te koop aanbood:

„Het is dezelfde Murillo, die mij indertijd op een veiling door den biscuitfabrikant Simson voor den neus is weggekocht. Maar zooveel als deze kan ik er niet voor besteden.”

„Wel”, antwoordde Raffles, „zeg mij, welk bedrag gij wilt betalen. Ik hoop, dat wij het over den koop eens zullen worden.”

Na eenig nadenken antwoordde de kunsthandelaar:

„Ik betaal u voor den Murillo 25,000 pond sterling.”

„All right”, zei de Lord, „ik ga een groote reis naar het buitenland maken en heb geld nodig. Ik wil daarom niet verder er over spreken en verzoek u, mij een chèque te geven.”

Eenige minuten later was de koop gesloten

en toen Raffles zich weer op straat bevond om zich naar de Bank te begeven, zei hij tot zijn secretaris:

„Je ziet nu, Charly, wat men voor een stuk hout kan krijgen als men slechts de kunst verstaat, het goed aan den man te brengen.”

Terzelfder tijd, toen Raffles op de Bank het geld in ontvangst nam begaf Sir Wilfred Simson zich ijlings met de laddersport naar Zwarte Betsy, om haar zijn nieuwste eigendom, het sieraad van zijn verzameling, te laten zien.

Nauwelijks had deze het stuk hout gezien of zij barstte in een schaterlach uit en riep:

„Ik moet werkelijk aan je verstand twijfelen Freddy, dat is immers een doodgewone laddersport, een waardeloos stuk hout!”

De biscuitfabrikant echter zei op beleedigen toon:

„Daarvan heb jij geen verstand en het spijt mij, dat ik je de sport van de Jacobs ladder heb laten zien.”

Zwarte Betsy dacht eenige oogenblikken na, of zij haar vriend en beschermer opheldering zou geven omtrent den persoon van Lord Warrington, van wien hij dat stuk hout had gekocht.

Maar zij was zoo verstandig om voorloopig nog te zwijgen.

Juist toen de dikke fabrikant van plan was, heen te gaan, bracht het kamermeisje een visitekaartje binnen.

Nauwelijks had Zwarte Betsy een blik op het smalle kaartje geworpen, of een lichte rilling doorvoer haar en, als niet een dikke laag rood op haar wangen had gelegen, zou Sir Wilfred hebben opgemerkt dat zij vaalbleek was geworden!

„Ethel Prince,” stond op het kaartje, anders niets.

Zwarte Betsy kende Miss Prince. Want meer dan eens had de beroemde Amerikaansche detective haar plannen in duigen doen vallen en haar zelfs tweemaal gevangen genomen.

Doch slechts heel kort duurde deze zwakte van het oogenblik; daarna reikte zij met haar beminnelijk, verleidelijk glimlachje den door haar betooverden dikken man de van kostbare ringen voorziene hand met de woorden:

„Je wilt zeker wel zoo goed zijn Freddy, mij nu te verlaten, om mij vanavond voor het souper af te halen. Ik krijg daar juist bezoek van een vriendin, en je weet, dat wij vrouwen er niet op gesteld zijn dat gij mannen onze hartsgeheimen kunt beluisteren.”

De biscuitfabrikant kuste haar verliefd hand, trachtte haar even te omhelzen, kreeg een niet al te zachten mep op een zijner papwangen en verliet daarna het salon.

Hij wierp een nieuwsgierigen blik op de in het voorvertrek zittende miss Prince. Doch

nauwelijks had hij ontdekt hoe opvallend leelijk deze was, of hij liep haastig, voor zoover zijn corpulentie dit toeliet, naar de deur om langs de trap op straat te verdwijnen.

Er was niets dat hem meer afstiet dan een leelijke vrouw. Hij behoefde op zulke vriendinnen van Betsy niet jaloersch te zijn.

Terwijl hij naar huis snelde was de bezoeker het salon binnengetreden en nam door haar lorgnet met een onverschillig spotlachje de kostbare inrichting van het vertrek op.

Hierna richtte zij haar oogen op de bewoonster zelve en zei:

„Wat een prachtig toilet hebt gij aan, miss Betsy. Gij schijnt over een ruime beurs te beschikken.“

De aangesprokene wierp vol trots het hoofd in den nek en antwoordde:

„De geldmiddelen, waarover ik thans beschik, kunnen u geheel onverschillig laten, miss Prince, want deze sommen heb ik, zonder dat de wet hiertegen iets kan doen, van mijn vriend gekregen.“

„Dat weet ik,“ hernam miss Prince. „Ik ken uw verhouding tot den hofleverancier van Zijne Majesteit, den biscuïtfabrikant Sir Wilfred Simson. Ik weet, dat gij zijn vriendin zijt, en men op 't oogenblik niet van plan is u opnieuw wegens oplichterij aan te klagen. Doch —“

Zij hield even op.

„Uw rekening van vroeger is echter nog altijd niet vereffend, en ik geloof, dat men aan het hoofdbureau van politie blij zou zijn als ik u daar aanbracht.“

„Hoe zoudt gij het vinden, als ik tot u zei: „In naam der wet, miss Betsy, arresteer ik u.““

Zwarte Betsy sidderde zoo hevig, dat zij moest gaan zitten.

De detective keek haar een paar seconden aan en ging toen verder:

„Stel u gerust, Betsy, ik kom niet tot u om u gevangen te nemen, doch om zaken met u te doen.“

„Ik wensch nl. een inlichting van u te hebben.“

„Geeft gij mij deze inlichting en zijt gij mij behulpzaam bij de uitvoering van mijn plan, dan verzeker ik u kwijtschelding van alle straf, en de Engelsche politie zal zich niet meer met u bemoeien, dan nadat ge door een of anderen dommen streek dat noodzakelijk maakt.“

„Vraag gerust, miss Prince,“ antwoordde zwarte Betsy met zwakke stem, „ik ben gaarne bereid u alle inlichtingen te geven.“

„Ge kunt misschien wel vermoeden, waarom ik bij u kom,“ vervolgde haar bezoeker en ging in een roodfluweelen fauteuil zitten.

„Dat zou ik heusch niet weten,“ antwoordde Betsy.

„Welnu, ik zal u direct ophelderen waar het om gaat, het betreft Raffles.“

„Zoo, zoo, Raffles,“ herhaalde de avonturierster, inwendig verheugd.

„Hij is ons destijds te Ostende helaas ontsnapt.“

„Ja, helaas, in weerwil van alle voorzorgsmaatregelen was hij knapper dan wij; dat wil zeggen,“ vulde zij aan, „het is niet mijn schuld dat hij ontkwam, doch die van den hoofd-inspecteur van politie Baxter, die zijn maatregelen te laat nam en zich liet beetnemen.“

„Ik zou nu van u graag willen vernemen, Betsy, of u het verblijf van Raffles te Londen bekend is.“

„Neen, dat weet ik niet,“ antwoordde zwarte Betsy, zonder dat zij een leugen uitsprak.

In weerwil van hare ijverige nasporingen was zij van den biscuïtfabrikant niet het adres van Lord Warrington te weten gekomen, daar deze het naar hij zei zelf niet wist, doch het haar uit jaloezie verzweg.

Hij was het gesprek niet vergeten dat die twee op den avond van de soirée te zijnen huize gehad had en hij vreesde, nu zijn vriendin het adres van den lord vroeg, dat hij in dezen toch een medeminnaar had te zien.

„Zoo,“ antwoordde miss Prince, gij kent zijn woonplaats dus niet? Mogelijk hebt gij hem den laatsten tijd ergens ontmoet?“

„Dat heb ik wel,“ antwoordde Betsy, „Raffles komt onder den naam van Lord Warrington nu en dan ten huize van mijn vriend, Sir Wilfred Simson.“

„Is dat inderdaad zoo?“ vroeg miss Prince met doordringenden blik.

„Ja, dat is zoo. Ik sprak hem zelf eenige dagen geleden op een partij.“

„En hij herkende u?“

„Ja, wij herkenden elkaar, doch in een soort wapenstilstand verrieden wij onze identiteit niet aan de gasten, wij moesten beiden, hij zoowel als ik, zwijgen.“

„Waarom deedt ge daar tot heden geen aangifte van bij de politie? Gij weet, dat op Raffles' gevangenneming een prijs is uitgelooft van 4000 pond sterling. Dat geld hadt ge toch kunnen verdienen.“

„Dat is zoo,“ antwoordde zwarte Betsy, „doch ik wilde een betere tijd en gelegenheid afwachten om mij te wreken op Raffles, met wien ik nog persoonlijk moet afrekenen.“

Miss Prince knikte met het hoofd; zij vond deze reden heel aanneemlijk en peinsde hoe zij nu te werk moest gaan. Eindelijk scheen zij er iets op gevonden te hebben en zei:

„Kunt ge het niet zóó inrichten, dat ge mij per telefoon inlicht, wanneer Raffles zich weer bij uw vriend bevindt?“

„Ik zou dan dadelijk alle maatregelen tot

zijn gevangenneming kunnen treffen. Ik heb reeds een bevel tot in hechtenis neming."

"Dat zou ik kunnen doen," antwoordde Betsy, "geef mij uw telefoonnummer op en zorg, dat gij de eerstvolgende dagen in de avonden thuis zijt."

Miss Prince schreef voor zwarte Betsy het telefoonnummer op, en nadat zij haar nogmaals kwijschelding van alle straf had verzekerd, wanneer het met haar hulp mocht gelukken Raffles te arresteeren, nam zij afscheid van de avonturierster.

Toen zij buiten kwam en een taxi nam, om naar hoofd-inspecteur Baxter te rijden, wreef zij zich vergenoegd de handen.

"Prachtig," mompelde zij in zichzelf, "dat zal de beste vangst zijn van mijn heele leven en zeer zeker de kroon op mijn werk."

In gedachten zag zij zich al staan voor den Grooten Onbekende en hem toevoegen: "In naam der wet arresteer ik u, John Raffles."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Bijna! Maar bijna is nog niet half!

"Waar ga je heen?" vroeg Charles Brand, toen hij de kleedkamer van zijn vriend binnentrad en deze voor de groote spiegel zag staan, gestoken in onberispelijk avondtoilet, rok en witte das.

"Ik heb een uitnoodiging voor een soirée bij Sir Wilfred Simson. Ik heb er zoo'n idee van, dat ik weer wat aan den goeden kerel verdienen kan, Charly, daarom heb ik de uitnoodiging aangenomen."

Brand, die niet gewoon was, dat Raffles op zoo'n avond hem niet meenam, keek zijn vriend ietwat verwijtend aan. Dat zag Raffles en deze zei:

"Charly, je moet het niet vervelend vinden, dat ik je er niet van op de hoogte hebt gesteld, maar heusch, beste jongen, het is daar criant vervelend en je verliest er niets bij door niet mee te gaan. Daarbij komt, dat ik je iets anders had willen verzoeken. Je kunt me van avond prachtig behulpzaam zijn door buiten de villa van Sir Wilfred Simson een oogje in het zeil te houden.

"Den vorigen keer heb ik er Miss Betsy ontmoet, die allerlei dreigementen tegen me uitte. Het zou kunnen zijn, dat zij van avond wat van plan was. Ik denk wel van niet, maar je kunt nooit weten. Wil je dat doen? Misschien is het wel goed om de auto op eenigen afstand van de villa gereed te houden. Laat Hender-

son met je meegaan, misschien hebben we zijn sterke vuisten nog noodig."

Brand was door deze mededeeling weer heelemaal in zijn humeur gebracht en knikte Raffles toe.

"Ik zal er voor zorgen, dat buiten het terrein veilig is," zei hij, terwijl zijn vriend zich de trap af spoedde, om zich per auto naar de partij van den biscuïtfabrikant te laten brengen.

"Halo!" riep hij hem toen nog na, "zou het niet verstandig zijn een revolver mee te nemen?"

Glimlachend antwoordde Raffles:

"Beste jongen, een revolver is soms een kwaad ding en het is dikwijls gevaarlijker er een bij zich te hebben dan er zonder te zijn.

Als mijn verstand mij niet de middelen aan de hand doet, welke ik noodig heb om aan te vallen of om mij te verdedigen, dan helpt een revolver mij ook niet.

Voor mij behoeven dergelijke wapens niet te bestaan.

Er zijn betere dingen in de wereld dan zoo'n schietinstrument. En zoo iets heb ik bij me."

"Wel, dan moet je het zelf weten," zei Brand. "Ik wensch je het allerbeste voor vanavond en zal blij zijn, als je weer thuis bent om mij vannacht bij een kop thee te vertellen, wat je vanavond hebt beleefd."

Hij hielp zijn vriend de met roode zijde ge-

voerde, elegante cape aantrekken. Daarop wierp Raffles nog een vluchtigen blik in een grooten spiegel van de vestibule, gaf zijn vriend een hand en ging heen.

Ongeveer op hetzelfde oogenblik, dat Lord Warrington zich voor de soirée kleepte, verliet miss Prince, de detective, in avondtoilet haar hotel, waar zij gedurende haar verblijf in Londen haar intrek had genomen.

Ongeveer een half uur geleden had zij van zwarte Betsy bericht gekregen, dat Raffles, de lang gezochte, dien avond op de partij van den biscuïtfabrikant aanwezig zou zijn en onmiddellijk begaf zij zich naar hoofd-inspecteur Baxter, dien zij reeds door de telefoon had gesproken.

Miss Prince had Baxter verzocht, dat zij beiden, zonder de hulp van verdere politiemacht, de arrestatie van den Grooten Onbekende persoonlijk in handen zouden nemen, opdat hun alleen de eer zou toekomen eindelijk den gevreesden Raffles, den schrik van Londen, onschadelijk te hebben gemaakt.

Hoofd-inspecteur Baxter had toegegeven maar was niet geheel gerust op het plan van miss Prince.

Hij kende uit tal van gebeurtenissen de behendigheid van Raffles maar al te goed en wist, hoe moeilijk het was, hem in handen te krijgen.

Het liefst zou hij het huis van den biscuïtfabrikant met een dubbel cordon politie-agenten hebben omsingeld, zoodat vluchten onmogelijk zou zijn.

Miss Prince had hem echter overreed en getracht, hem duidelijk te maken, dat zij het beter klaar zouden spelen zonder de hulp van agenten en detectives.

Toen zij nu de particuliere woning van den hoofd-inspecteur van politie had bereikt, kwam deze haar reeds in visitetoilet tegemoet en op tevreden toon riep zij hem toe:

„Gij hebt u uitstekend vermomd, inspecteur, gij ziet er uit als een echte oude Engelsche baronet.”

Baxter boog bij het hooren van dit compliment en antwoordde: „Men zegt algemeen, dat ik uitstekend de kunst versta om mij te vermommen. Maar om u een complimentje terug te geven, ook ik zou u niet hebben herkend.”

„Dat geloof ik gaarne”, lachte Miss Prince, „maar ik heb ook gebruik gemaakt van mijn beste schmink en toiletgeheimen om niet door den sluwen Raffles te worden herkend. En luister nu eens naar mijn plan.”

De vrouwelijke detective vervolgde:

„Wij rijden nu naar de woning van Zwarte Betsy, die ons als goede kennis vanavond bij den biscuïtfabrikant zal introduceeren.

Niemand mag weten, welk beroep wij uitoefenen en wat wij daar komen doen. Het zou anders mogelijk zijn, dat Raffles door den een of ander werd gewaarschuwd of wantrouwen kreeg.”

„En dan zou de vos ons weer ontsnappen.

„Ik denk, dat wij na afloop der partij wel gelegenheid zullen hebben om door bemiddeling van den gastheer of Zwarte Betsy een onderhoud met hem te hebben in de studeerkamer van Sir Wilfred Simson. Daar zullen wij dan de hand op hem leggen en hem gevangen nemen.”

„Ik weet niet”, zei inspecteur Baxter, „of uw plan werkelijk goed is. Maar zooals gij het wenscht, zal het gebeuren. Ik zal u volkomen vertrouwen.

„Excuseer mij nog een oogenblik, ik ga nog even mijn witte handschoenen uit de slaapkamer halen en dan ben ik bereid, u te volgen.”

Het halen der handschoenen was echter slechts een voorwendsel om zich even te kunnen verwijderen.

Inderdaad had Baxter een geheel ander plan gemaakt. Hij was er lang niet zeker van, dat het Miss Prince en hem zou gelukken om Raffles gevangen te nemen.

Daarom besloot hij om in elk geval het hoofdbureau van politie mobiel te maken, ten einde de villa van den biscuïtfabrikant, die tamelijk afgezonderd, midden in het park van de Botanical Gardens lag, door een dubbele haag van politie-agenten zoodanig te laten omsingelen, dat het niemand zou gelukken zich uit het huis te verwijderen.

Zoodra hij in zijn slaapkamer was, nam hij de telefoon op, die hem verbinding gaf met het hoofdbureau van politie en vroeg naar zijn secretaris Marholm.

„Ben je daar, Marholm?” vroeg hij.

Marholm, die onmiddellijk de stem van zijn chef herkende, kreeg eensklaps lust hem weer eens flink te plagen en antwoordde:

„U spreekt met het hoofdbureau van politie, met den secretaris van den hoofd-inspecteur. Met wien spreek ik?”

„Ik ben hier, — — ik — —”, klonk het terug.

„Dat hoor ik, idioot, maar ik weet altijd nog niet, wie „ik” is — — —!” hernam Marholm.

Duidelijk zag hij het paarsroode gelaat van Baxter voor zich, nu deze op woedenden toon riep:

„Maar mijn Hemel, Marholm, herken je mij dan niet aan mijn stem?”

„Neen,” antwoordde Marholm, „de eene os brult in Engeland precies zoo als de andere. Zoolang gij mij uw naam niet noemt, weet ik niet welke ezels gij zijt!”

„Baxter!" klonk het woedend terug. „Hier Baxter!"

„O, dat heb ik wel gedacht," antwoordde Marholm doodkalm, „een ander zou het niet durven wagen, zoo door de telefoon te razen en te tieren! Wat is er aan de hand?"

„Luister goed, Marholm, laat twee auto's met agenten en detectives bezetten en omsingel het huis van den biscuitfabrikant Sir Wilfred Simson!"

„Is dat alles?" vroeg Marholm.

„Dat is alles!" antwoordde Baxter. „Haast je zooveel mogelijk, want ik heb daar hulp noodig bij een belangrijke arrestatie! Vooruit!"

De inspecteur verbrak de verbinding en Marholm, die de telefoon ook weer aan den haak hing, mompelde:

„Ik durf er mijn hoofd onder verwedden, dat dit alles weer mijn besten vriend John Raffles geldt. Hoofd-inspecteur Baxter heeft zich in langen tijd niet belachelijk gemaakt. Nu, wien het jeukt, die moet zich maar krabben!"

Met vrij veel omhaal, zonder bijzondere haast aan den dag te leggen, gaf hij den dienstdoenden agent, die lui in het wachtlokaal zat, bevel, de manschappen van het hoofdbureau mobiel te maken.

Dadelijk zette deze beambte het signaal voor de verschillende vertrekken der manschappen in werking en spoedig dreunden de vloeren onder de zware treden der stevige Engelsche politie-beambten.

De auto's werden bezet door vijftig man en Marholm leidde zelf zijn troepen naar de villa van den biscuitfabrikant.

Gedurende den rit zaten de dienstdoende sergeants naast inspecteur Marholm en hoorden hem uit welke maatregelen ter arrestatie zij moesten nemen.

„Hm," meende Marholm, „het bevel luidt, dat wij de woning van Sir Wilfred Simson moeten omsingelen en ik denk dat dit beteekent, dat er geen enkele persoon in of uit mag."

In de nabijheid van het huis verlieten de politie-beambten de auto's en begaven zich in twee groepen naar de villa, waar het feest reeds in vollen gang was.

In een dichte rij omsingelden zij onder leiding van Marholm het huis en juist hadden zij een stevige cordon gevormd, toen de auto, waarin zwarte Betsy, hoofd-inspecteur Baxter en miss Prince zaten, de villa naderde.

„Wat beteekent dat?" vroeg de vrouwelijke detective den hoofd-inspecteur, toen zij de uniformen der agenten zag.

Baxter glimlachte verlegen en antwoordde:

„Ik vond het toch maar beter om hulptroepen te laten komen.

Bij die woorden ging hij naar Marholm toe en zei:

„Laa ons er door!"

„Ik denk er niet aan", antwoordde deze, „hier komt niemand meer binnen".

„Ben je krankzinnig, Marholm?" stootte Baxter op, „herken je mij niet?"

„Ja," antwoordde Marholm, „uw onbeschofte manier van spreken in aanmerking genomen, zoudt gij hoofd-inspecteur Baxter wel kunnen zijn. Maar die ziet er heel anders uit dan gij, vriend!"

„Ik heb mij vermomd", zei Baxter, „en heb daarvoor mijn redenen. Hier is mijn politiepenning."

Hij sloeg zijn jas open en Marholm zag nu het gouden schild, dat Baxter op zijn borst had gespeld.

Hij kon zich nu niet meer van den domme houden en bedenkende, dat hij zijn chef voor vandaag genoeg geplaagd had, gaf hij bevel het drietal door te laten.

.....
Een enkel zacht licht straalde van het plafond en hulde het vertrek in een sprookjesachtig halfdonker.

In het midden van het vertrek stond een marmeren tafel, waarop een eigenaardig gouden kistje stond, dat de voornaamste kostbaarheid van de wereld bevatte, — de zeldzame, zoo kostbare „sport van de Jacobs ladder!" —

Reeds gedurende den maaltijd had de biscuitfabrikant zijn gasten verteld van de eigenaardige antiquiteit, die hij pas had verkregen en in groote nieuwsgierigheid verbeidden de gasten het einde van het souper, opdat zij zouden kunnen zien wat hen te wachten stond.

De eenige, die deze belangstelling niet deelde, was Lord Warrington, die met den smaak van een fijnproever zich te goed deed aan de voortreffelijk toe bereide spijzen, die op tafel stonden.

Slechts even keek hij van zijn bord op en wel toen zwarte Betsy met miss Prince en inspecteur Baxter binnenkwamen.

Hij merkte op, dat Betsy zich bij den gastheer over haar late komen verontschuldigde. Tegelijkertijd stelde zij het tweetal, dat met haar mee was gekomen, voor als een haar bekend echtpaar en zei:

„Ik ben zoo vrij geweest, deze kennissen van mij, die mij vanavond wilden bezoeken, mede te brengen en hoop, Sir Wilfred, dat gij mij deze vrijheid niet euvel zult duiden.

De naam van mijn vriend en diens vrouw zal u wel bekend zijn. Het is de Schotsche baronet Sir Douglas Smithfield."

„Jawel", knikte de biscuitfabrikant, met zijn mond nog vol, „ik heb den naam van de-

zen baronet wel eens gehoord en het verheugt mij, dezen heer en zijn echtgenoot in mijn huis te mogen begroeten."

Hij stak den vermomden hoofd-inspecteur en de dame zijn hand toe en stelde ze aan de overige gasten voor.

Ook Raffles werd hun genoemd als „Lord Warrington”.

En zonder in het minst te verraden, dat hij hen bij hun binnentreden onmiddellijk had herkend, boog hij hoffelijk voor het echtpaar en ging daarna kalm door, zich van de fazant te bedienen, die hem juist geserveerd was.

„Hij heeft ons nog niet herkend”, fluisterde Miss Prince den hoofd-inspecteur toe, toen zij op eenigen afstand van Raffles aan een kleine tuitafel plaats namen.

Men bediende hun van eenige schotels, terwijl de andere gasten reeds aan het dessert waren en uit beleefdheid moesten wachten, totdat de laatkomers ook klaar waren met hun souper.

„Gij treft ons in een verklaarbare opgewondenheid”, aldus sprak de biscuitfabrikant den vermeenden baronet Sir Douglas Smithfield aan. „Ik ben in Londen de meest bekende antiquiteitenverzamelaar, en heb onlangs door vriendelijke bemiddeling van Lord Warrington een antiquiteit gekregen, die wel de zeldzaamste is, die er op de wereld bestaat.

Het is een sport, een heilige sport van de bekende Jacobs ladder!”

Miss Prince meende haar ooren niet te kunnen gelooven.

„Pardon”, zeide zij, „ik vrees niet goed verstaan te hebben. Bezit gij een sport van de Jacobs ladder uit den Bijbel?”

„Ja”, knikte de gastheer, „en ik heb er een vertrek voor laten inrichten, als een tempel, opdat dit kostbare voorwerp een waardige omgeving vindt.

„Want bedenkt eens, mijne vrienden, deze antiquiteit is geen profaan stuk, maar behoort tot de reliquieën uit het bijbelsche land.”

Miss Prince veronderstelde, dat de gastheer haar voor den gek wilde houden.

De hoofd-inspecteur van politie echter dacht er anders over.

Hij herinnerde zich nog vaag uit zijn schooljaren, dat er in den Bijbel van een Jacobs ladder werd gesproken en hij meende werkelijk, dat het hier ging om de sport van een dergelijke antieke ladder van hooge waarde.

Toen het souper eindelijk was afgelopen, stonden de gasten op en terwijl een beroemd pianist eenige klassieke nummers ten gehore gaf, begaven de gasten zich, voorafgegaan door den biscuitfabrikant, naar de met donkerblauw fluweel en gouden sterren versierde kamer.

Behalve Miss Prince, Lord Warrington en zwarte Betsy, stonden de idioten in eerbiedige bewondering voor het gouden kistje en staarden naar het stuk hout, dat niets anders was dan een laddersport uit den tuin van Raffles.

„Dit hier, mijn hooggeachte vrienden”, zoo begon de gastheer op fieren toon, „dit is de sport”.

„Moet dat een grap verbeelden?” fluisterde de vrouwelijke detective zwarte Betsy in het oor.

„Welneen” antwoordde deze op denzelfden toon, „mijn vriend heeft voor de laddersport, die volgens mijn meening ook niets meer dan een gewoon stuk hout is, Lord Warrington een zeer kostbaar schilderij in ruil gegeven, een echten Murillo, die een museumwaarde heeft van 25,000 tot 30,000 pond sterling”.

„Maar dat is niet te gelooven”, antwoordde Miss Prince, doch tegelijkertijd bekeek zij, om geen argwaan te wekken, evenals de andere gasten het stuk hout door haar lofgnet.

Nadat het gezelschap eenigen tijd in het vertrek was gebleven, leidde Sir Wilfred zijn gasten ook naar zijn museum, een groot geheel daartoe ingerichte zaal, om hun de andere kostbaarheden zijner verzameling te toonen.

Toen hij den sigarettenkoker van keizer Nero te voorschijn haalde en deze van hand tot hand ging om met de gewone uitroepen van verbazing bewonderd te worden, zei miss Prince tot zwarte Betsy:

„Komt deze koker ook van Raffles?”

„Neen, deze sigarettenkoker niet”, antwoordde zij, „die heeft een antiquair, Barring genaamd, mijn vriend aangepreemd, maar ik vermoed, dat die ouwe vos door Raffles hierheen gestuurd werd. Waarschijnlijk werken zij samen.”

„Luister eens,” zei Miss Prince, „neem mij niet kwalijk, maar uw vriend is een volslagen idioot”.

„Zooals waarschijnlijk elke verzamelaar”, antwoordde Zwarte Betsy lachend, „die menschen zijn zó dwaas, dat zij soms alle nonsens gelooven”.

Lord Warrington, die wel begrepen had, dat de komst van den hoofd-inspecteur in gezelschap van de vrouwelijke detective en zwarte Betsy in verband stond met iets, dat tegen zijn vrijheid was gericht, had zijn oogen goed den kost gegeven en was intusschen, zonder dat iemand het had gemerkt, naar het venster gegaan, om een vluchtigen blik naar buiten te werpen.

Duidelijk zag hij tusschen de struiken de glinsterende uniformknoopen der politie-agenten en nu begreep hij ook het verschijnen van

den vermomden inspecteur van politie en de vrouwelijke detective.

Het was om hem te doen en het huis was door politie-beambten omsingeld, opdat hij niet zou kunnen ontsnappen.

Met het onverschilligste gezicht van de wereld, zijn voornaam glimlachte om den mond, trad hij nu naar den biscuitfabrikant toe en zei tot dezen:

„Ik zal zou vrij zijn u vanavond nog een kostbaarheid te laten zien, welke ik bezit. Een snuifdoos van Napoleon I, den grooten Corsicaan, zooals hij door de wereld wordt genoemd.

Deze snuifdoos heeft onze beroemde Engelse generaal Wellington hem eigenhandig afgenomen.”

„Wel,” antwoordde de biscuitfabrikant, „het is mogelijk, maar er zijn meer dergelijke dozen.”

„Dat wel,” antwoordde de Lord, „maar in deze, die ik bezit, bevindt zich een uitstekend soort snuif, die Napoleon gebruikte en die een voortreffelijken invloed moet uitoefenen op het denkvermogen van den mensch.

Napoleon had de gewoonte, vóór elken veldslag een snuifje van deze geheimzinnige, wonderdadige denksnuif te nemen en was daardoor in staat zeer lang wakker te blijven, zonder last te krijgen van slaap. Hij kon er niet meer buiten en men schrijft zijn mislukking in Rusland toe aan het tijdelijk ontbreken van dit geurige, bijzondere niespoeder.”

„Drommels,” riep de biscuitfabrikant, „daar ben ik werkelijk nieuwsgierig naar. Kan ik die snuif niet eens zelf probeeren?”

„Natuurlijk, kan dat,” antwoordde Raffles. „Gij zult onmiddellijk na het gebruik een buitengewone vrijheid van denken, een bijna bovenmenschelijk vernuft bespeuren en ik ben zoo vrij om u en de geachte gasten van de waarheid mijner woorden te overtuigen, u een snuifje ervan aan te bieden.”

Raffles ging rond met de kostbare gouden met diamanten bezette snuifdoos en had al heel weinig moeite met de heeren, die allen nieuwsgierig waren naar de uitwerkselen van de wonderbare prise. Misschien hoopten zij daardoor wel wat meer verstand te krijgen, iets dat zij heel goed konden gebruiken.

Met de dames ging het echter zoo vlot niet. Slechts een enkele kon hij er toe overhalen een snuifje te nemen, maar de meesten haalden met een vies gezicht den neus op en verklaarden zich tegen het gebruik van tabak in welken vorm ook.

Tot verbazing van Miss Prince en zwarte Betsy drong Raffles er bij hen niet op aan, ook toonde hij zich onverschillig, toen inspecteur Baxter weigerde een prise te nemen.

Het drietal was er natuurlijk van overtuigd, dat de snuif een verdoovingsmiddel bevatte, hetgeen ook inderdaad het geval was en zij wilden zich, zooals van zelf spreekt, niet op zoo'n eenvoudige wijze laten verdooven. Zij gaven elkaar geheimzinnige wenken en lachten elkaar toe. Zij waren er zeker van, dat al mochten allen op den grond vallen in een diepen en verdoovenden slaap, zij daarvan verschoond zouden blijven.

Zij vonden zich zelf zóó knap, dat zij niet konden nalaten in een hoek bij het buffet bij elkaar te komen en elkaars gezondheid te drinken. Zij schonken zich de glazen vol en stootten aan.

„Op het succes van de arrestatie van Raffles,” fluisterden zij.

Raffles zag hen drinken en het scheen hun toe, dat zijn gelaat, dat hij anders uitstekend in bedwang had, vertrok.

Dat was ook zoo, want hij had moeite een opkomenden glimlach te verbergen nu zij van den wijn dronken, dien hij juist zoeven onderhanden had genomen, om daar een weinig van een wit, smakeloos poeder in te strooien, dat zijn uitwerking nooit miste.

Toen het drietal gedronken had, ging hij naar het buffet, nam de flesch, schonk eenige dames, vooral hen, die geweigerd hadden te snuiven, de glazen vol, deed hetzelfde bij zijn glas en hief het op, om op de gezondheid van zijn gastheer te drinken.

Allén klonken en dronken hun glas tot den bodem leeg. Raffles ook, dat wil zeggen, ongemerkt goot hij den inhoud langs zijn hals in een gummizakje, dat hij voor een dergelijk doel altijd onder zijn vest droeg, zoodat hij geen druppel naar binnen kreeg.

Hoofd-inspecteur Baxter stond op dat oogenblik op. Het scheen, dat hij de aanwezigen wilde toespreken, maar hij moest even wachten, daar juist Sir Wilfred het woord nam en hij zijn gastheer toch niet in de rede kon vallen.

„Ik vind,” zei de gastheer, „dat de snuif van Keizer Napoleon verbazend zwak is, ik voel nauwelijks eenige prikkeling in den neus.”

„Stel u gerust,” antwoordde Raffles, „het zal wel meer gaan werken. Maar het is een geheel andere soort snuif dan die gij gewend zijt.”

Verscheiden dames begonnen plotseling te geeuwen en vermoeid de oogen te sluiten en zwarte Betsy zei:

„Ik voel mij doodmoe, ik geloof, dat het hier veel te warm is.”

Ook de vrouwelijke detective, Miss Prince, had hetzelfde gevoel.

Raffles had duidelijk gezien, dat zij, waar-

schijnlijk om zich moed te geven voor het naderend oogenblik van de opwindende arrestatie van den gentleman-inbreker, twee glazen achter elkaar naar binnen geslagen had, een voorbeeld, dat even daarna door Baxter gevolgd werd, die er echter drie achter zijn kiezen sloeg.

De uitwerking was natuurlijk navenant.

De heeren begonnen luide te gapen en zich behaaglijk in de fauteuils uit te strekken.

En nu — het was zeer eigenaardig — maakte zich een niet te bedwingen slaperigheid van alle gasten meester. Het was hun, alsof de electriche lichten in het vertrek steeds verder terugweken en machteloos moesten zij de oogen sluiten.

De eene na den andere geraakte in een diepe verdooving.

Alleen Raffles stond met zijn kalmen glimlach midden in den kring, en toen de laatste der gasten de oogen had gesloten, mompelde hij tot zichzelf:

„De snuif en de wijn, die ik als verdoovingsmiddel had klaar gemaakt, heeft haar uitwerking gedaan. Binnen een kwartier wordt geen der gasten weer wakker.”

Met de grootste gemoedsrust nam hij den slapenden gasten hun horloges, juweelen, diamanten en portefeuilles af en stopte al zijn zakken er mee vol.

Daarop ging hij naar de donkerblauwe kamer, haalde het stuk hout, het onschatbare kleinood, en legde het in de handen der slapende Miss Prince. (Zie het titelblad.)

Daarna begaf hij zich naar de schrijftafel van den biscuitfabrikant en schreef een briefje van den volgenden inhoud:

„Geachte Miss Prince!

Ik beloofde door mijn Napoleonssnuif het denkvermogen der hier verzamelde idioten op te frisschen. Als gij een goed werk wilt doen, neem dan den Jacobsknuppel, dien ik u in de hand heb gegeven en die afkomstig is van een ladder uit mijn tuin en bewerk daarmee zoo krachtig de huid der aanwezigen, dat zij eindelijk zwart en wit van elkaar leeren onderscheiden.

Maar ik ben bang, dat zelfs deze Jacobsknuppel dat wonder niet zal kunnen teweeg brengen!”

Daarna nam hij een tweede vel papier en schreef daarop:

Geachte Hoofd-inspecteur van Politie.

Tegenover u zit onder den naam van Lady Melvill de door u lang gezochte zwarte Betsy. Ik wensch u geluk, met dit geniaal detectivestukje en met den prachtige Sherlock Holmestocht, dien gij hebt ondernomen om de avonturierster eindelijk onschadelijk te maken.

Als steeds gegroet door

JOHN RAFFLES.

Deze stukken papier hechtte hij zoowel den inspecteur van politie Baxter als Miss Prince op de borst, nam toen den hoofd-inspecteur zijn baard af en sierde zichzelf er mee.

Met wat kleurwater uit een flacon, die hij bij zich had, maakte hij zijn gezicht gelijkend op dat van den inspecteur en verliet het gezelschap.

Buiten gekomen begaf hij zich onmiddellijk naar Marholm, die niet anders dacht dan dat zijn chef naderde om verdere bevelen te geven.

Dat was ook zoo, want hij zei hem, dat hij het terrein had voorbereid en dat zij over tien minuten binnen moesten dringen. In de groote zaal zou hij op hen wachten, om hun den Grooten Onbekende aan te wijzen.

„En waar gaat gij naar toe?” vroeg Marholm met een verdacht lachje. „Gij wilt u zeker in veiligheid brengen, nietwaar?”

„Ik kom dadelijk terug”, antwoordde Raffles, „houd goed de wacht”.

Raffles, opgewacht door Brand, liet zich door Henderson onmiddellijk naar het naastbijzijnde telefoonkantoor brengen, waar hij verscheidene groote bladen opschelde, om hun mee te deelen, dat ten huize van den biscuitfabrikant Simson zich de Groote Onbekende ophield, en hoofd-inspecteur Baxter hem daar aanstonds zou gevangen nemen.

In minder dan geen tijd kwam een half dozijn automobielen van de nachtreddacties naar de villa van Simson, doch de reporters deden vergeefsche moeite om door Marholm in het huis te worden toegelaten.

De vloer had zijn horloge in de hand en zei: „Nog drie minuten, heeren, eerder mag ik met mijn manschappen het huis niet betreden”.

Toen de drie minuten voorbij waren, gaf Marholm een teeken aan de politieagenten en liep met hen in versnelden pas naar het gebouw.

Tegelijkertijd klonk van boven de signaalfluit van den hoofd-inspecteur van politie en dringend geroep om hulp.

Een raam werd opgeschoven en de schelle

stem van zwarte Betsy riep in het nachtelijk donker:

„Pak Raffles, laat hem niet door, menschen!”

„Het mocht wat,” lachte Marholm, „die schijnt jullie daar boven te hebben gehouden en nog wel ten spot van iedereen”.

Toen de journalisten met de agenten de eetzaal van den biscuitfabrikant binnenstormden, vertoonde zich een vermakelijk schouwspel.

Met slaapdrongen gezichten staarden de gasten naar de binnentredenden en Marholm, die dadelijk den toestand overzag, bleef met een der verslaggevers bij Miss Prince, die nog steeds sliep, staan en las den inhoud van het briefje, dat op haar borst was gespeld.

Toen zij den inhoud daarvan hadden vernomen, barstten de reporters uit in een uitbundig gelach.

Daarop wendden zij zich tot inspecteur Baxter, lazen diens briefje en schaterde het opnieuw uit.

Met een oliedomme gelaatsuitdrukking stamelde de biscuitfabrikant:

„Ik. . . ik weet niet, wat gij hier komt doen, heeren!”

Daarop keek hij het vertrek rond en riep:

„Waar is Lord Warrington?”

Alle anderen keken ook om zich heen.

Maar van Lord Warrington was geen spoor te ontdekken.

„Dien zult gij wel tevergeefs zoeken”, zei Marholm, „want Lord Warrington, die u in dezen eigenaardigen toestand heeft gebracht, zal wel niemand anders geweest zijn dan Raffles en ik geloof niet, dat gij hem ooit zult weerzien.”

Nauwelijks was de naam van den Grooten Onbekende genoemd, of een groote vrees maakte zich van de gasten meester en als door een panischen schrik aangegrepen, wilden allen vluchten.

Als bezetenen liepen zij door elkaar en riepen om de bedienden, om hun mantels en hoeden.

Eerst nu bemerkten eenige van hen, dat hun briljanten en portefeuilles weg waren.

„Wij zijn bestolen!” schreeuwden zij woest door elkaar.

„Mijn sigarettenkoker, de sigarettenkoker van keizer Nero is weg!” kermde de gastheer.

Dadelijk snelden de vertegenwoordigers der pers naar hem toe en lieten zich door hem vertellen, welke bijzonderheden er aan den sigarettenkoker van keizer Nero verbonden waren.

Het kostte hun moeite, om bij het verhaal van den biscuitfabrikant ernstig te blijven.

Nog had hij zijn verhaal niet geëindigd, of hij sprong met een luiden kreet op, want hij

ontdekte zijn onschatbaar kleinood, de sport van de Jacobs ladder, in de handen van Miss Prince.

„Om 's Hemels wil!” schreeuwde hij, „hoe komt de sport van de Jacobs ladder in de handen van die dame?”

Als krankzinnig snelde hij naar Miss Prince en ontrukte haar zijn schat.

Met verbaasde gezichten keken de verslaggevers naar zijn handelwijze en nauwelijks had hij het stuk hout gegrepen, of zij verzochten hem nadere opheldering omtrent de ladder-sport.

Nog had hij niet uitgesproken, of zoowel de vertegenwoordigers der kranten als de politie-beambten begonnen uitbundig te lachen.

De tranen liepen hun over de wangen en zij huilden letterlijk van pret.

De biscuitfabrikant wist niet, wat hij van dit alles moest denken.

Te midden van het gelach klonk plotseling de luide stem van den hoofd-inspecteur van politie, die nu bijgekomen was.

„Waar is Raffles? Waar is Raffles?” riep hij.

„Ja, mijn waarde,” zei een der verslaggevers, hem op den schouder kloppende, „dat zouden wij ook graag willen weten.”

Nu ontwaakte ten slotte ook Miss Prince, de vrouwelijke detective.

„Waar is de schurk?” riep zij uit, „hij heeft mij verdoofd!”

Met speurende bliken keek zij om zich heen en toen zij niets dan domme of lachende gezichten om zich heen zag, bleef zij verlegen staan en wist niet, wat dit alles te beteekenen had.

Een der verslaggevers sprak haar aan en zei: „Lees het briefje eens, dat de geniale Raffles u op de borst heeft gehecht!”

Het scherpe gelaat van Miss Prince werd steeds langer, toen zij de woorden las, die Raffles op het stukje papier had geschreven.

Nu had ook Baxter zijn brief opgemerkt.

En om niet geheel onverrichterzake van het tooneel zijner blamage te verdwijnen, greep hij zwarte Betsy beet en riep:

„In naam der wet, gij zijt mijn gevangene!”

„Laat mij los!” schreeuwde deze. „Gij hebt het recht niet om mij gevangen te nemen. Mij is vrijheid van straf beloofd!”

„Zijt gij gek?” riep nu de biscuitfabrikant, „hoe durft gij mijn geliefde vriendin aan te raken? Dat is een lady!”

„Een mooie lady!” vloekte Baxter. „Een gewetenlooze avonturierster is zij en ik koester het vermoeden, dat zij heden met Raffles gemeene zaak heeft gemaakt om mij op deze wijze te blameeren.”

„Zeg mij eens," vroeg een der reporters, „op welke manier zijt gij verdoofd?"

„Wij namen een snuifje van Napoleon den Grooten!" antwoordde de biscuitfabrikant.

„Jongens!" riep de verslaggever zijn collega's toe, „nu komt er weer wat nieuws. Die kranige Raffles heeft hier een heele massa geestige verrassingen achtergelaten."

„Neem mij niet kwalijk," zei Sir Wilfred Simson op beleedigden toon, „wilt gij soms beweren, dat het geen snuif van den grooten Napoleon is geweest?"

„Neen, mijn waarde," antwoordde de journalist, „ik spreek u niets tegen, want — —" en hij fluisterde zijn collega's toe: „die man is krankzinnig en het is gevaarlijk om gekken tegen te spreken!"

De journalisten trokken nu af, maar zij schreven nog dienzelfden nacht een uitvoerig verslag voor de ochtendbladen van hunne respectieve kranten, waarmede zij een reusachtig succes hadden. In geen jaren had Londen zóó gelachen!

De volgende aflevering (No. 567) bevat:

DE MOTORBOOT „DOLFIJN".

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885